



*In the Memory of*  
**LATE. MASTER SHELTON SEBARATNAM**

Advanced Level (Maths) Student  
*Wijayaratnam Hindu College*  
*Negombo*

**M. AMALOATPAVANAYAGAM**  
 28/12, St.Rita's Road,  
 Negombo.  
 Tel : 031-31083



# வைல்/12

அமீரியர் : செங்கந்திரான்

வைல்/12

கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்க மாதாந்தி மடல்

ஜூன் 2003



31-06-1931

11-01-1975

ந்  
வா  
வ  
ய  
ன்  
நி  
யா  
வு  
ச்  
சி  
ர  
ப  
ப  
த  
ழ்

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்

7, 57 வடகு ஒழுங்கை (இருத்திரா மாவட்டதை), கொழும்பு : 06.

தொலைபேசி : 01-363759

வெப் முகவரி : [www.colombo.tamil sangam.org](http://www.colombo.tamil sangam.org)  
 கிளைய தபால் முகவரி : [cts@eureka.lk](mailto:cts@eureka.lk)

விலை : தியங்க அன்பார்ப்பு



வெள்ளவத்தை  
நித்தியகல்யாணி நகை மாளிகையில்

## அப்பழுக்கற்ற வைரம்

பெல்ஜியம் (Belgium)

சர்வதேச இரத்தினக்கல்வியல் நிறுவனத்தினால்  
(International Gemmological Institute)  
உறுதிப்படுத்தப்பட்டு - பரிசோதிக்கப்பட்டு  
உத்தரவாதமளிக்கப்பட்டு - மாற்றமுடியாதபடி  
பைகளில் மூடித் தாளிடப்பட்டது.

வெள்ளவந்தை

## நித்தியகல்யாணி ஜவெலரி

230, காலி வீதி, கொழும்பு - 06.

தொலைபேசி : 363392, 362427

தொலை நகல் : 504933

மின்னஞ்சல் : nithkal@slt.lk

## இதயம் திறந்து...

ஓலையின் இப் பன்னிரண்டாவது இதழ் கவிஞர் நீலாவணன் நினைவாக விரிகிறது.

கிழக்கிலங்கையின் தென் கோடியாகிய கல்முனைப் பிரதேசத்தில் பெரிய நீலாவணை எனும் கரையோரக் கிராமத்தில் 31.06.1931இல் பிறந்து அங்கேயே வளர்ந்து வாழ்ந்து 11.01.1975இல் மரணம் எய்திய கேசகப்பிள்ளை சின்னத்துறை எனும் முழுப்பெயரை இயற்பெயராகக் கொண்ட கவிஞர் நீலாவணன் நவீன கவிதையின் முன் ணோடிக் கவிஞர்களுள் முக்கியமான ஒருவர்.

கவிதை, சிறுகதை, உருவகக்கதை, பாநாடகம், காவியம், கட்டுரை, விருந்தாந்த சித்திரம் ஆகிய வடிவங்களில் ஆக்கங்களைப் படைத்தாரெனினும் கவிதைத் துறையே அவரைப் புகழ் பூக்கலைத்தது.

1960களில் கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கத்தைச் ஸ்தாபித்து வழி நடாத்தியதன் மூலம் அப்பிரதேசத்தில் எழுத்தாளர் பரம்பரையொன்றினை நீலாவணன் உருவாக்கியவர்.

நீலாவணனின் ஆக்கங்கள் பல இன்னும் பத்திரிகை நறுக்குகளாகவும், கையெழுத்துப் பிரதிகளாவுமே உள்ளன. இது வரை வெளிவந்தவை 'வழி' (கவிதைத் தொகுதி - 1976); வேளாண்மை (காவியம் - 1982); 'ஒத்திகை' (கவிதைத் தொகுதி - 2001) என்பனவே. நீலாவணனைப் பற்றி இதுவரை இரு நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. ஒன்று கலாநிதி சி.மெளனகுருவின் 'கால ஒட்டத்தினுடே ஒரு கவிஞர்', மற்றது எஸ்.பொன்னுத்துரை எழுதிய 'நீலாவணன்—எஸ். பொ. நினைவுகள்'. இரண்டுமே 1994 இல் வெளிவந்தவை. நீலாவணனின் ஆக்கங்கள் அத்தனையும் நூலுருப்பெற வேண்டியதும் அவற்றின் வாயிலாக நீலாவணன் மேலும் வாசிப்புக்குட்படுத்தப்படலும் அவசியம். பட்டப்படிப்பு மற்றும் பட்டப்பின்படிப்பை மேற்கொள்ளும் பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் எவரேனும் நீலாவணனை தங்கள் ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்வார்களேயானால் அது ஆக்கழூர்வமானதோர் செயற்பாடாக அமையும். இதன் மூலம் ஈழத்து இலக்கிய உலகு மேலும் உரம் ஊட்டப் பெறும் என்பது நிச்சயம். அதற்கான ஒரு உந்துதலே 'ஓலை' யின் இவ்விதம்.

நன்றி! மீண்டும் மறுமடவில்....

— ஆசிரியர்

# கவிஞர் நீலாவணன்னீன் வாழ்க்கைக் குறிப்புகள்

முசுநல்வன்

**கவிஞர் நீலாவணன்** 31-06-1931ல் பெரிய நீலாவணையில் பிறந்தார். சித்தாயுள் வேத வைத்தியர் திரு.கேசகப்பிள்ளை, திருமதி. கே. தங்கம்மா ஆகியோரின் சிரேஷ்ட புதல்வன் இவர். பயிற்றப்பட்ட தமிழ் ஆசிரியராகப் பல வருடங்கள் நற்சேவை புரிந்த இவர், தனது பிறந்த ஊர்மீது கொண்ட பற்றின் காரணமாகவே 'நீலாவணன்' என்னும் புனைபெயரை வரித்துக் கொண்டு கால்நூற்றாண்டு காலத்துக்கும் புனைபெயரை வரித்துக் கொண்டு கால்நூற்றாண்டு காலத்துக்கும் மேலாக எழுதிவந்தார். இவர் இயற்கை எய்தும் வரை முழுமூச்சோடு ஆக்க இலக்கியத்துக்கு - குறிப்பாக ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைக்குப் பெருமை சேர்த்துள்ளார்.

இவர் 1948ல் இருந்து எழுதத் தொடங்கினார். சிறுக்கைதமுலம் எழுத்துலகில் பிரவேசித்து கவிதையும் சிறுக்கைதையும் எழுதிக்கொண்டிருந்தார். அப்போது சுதந்திரன் ஆசிரியராக இருந்த திரு.எஸ்.டி. சிவநாயகம் இதனைக் கண்ணுற்று "நீங்கள் நூற்றுக்கணக்கானவர்களுள் ஒருவராக இருப்பதிலும் பார்க்க, நாலைந்து பேர்களுள் ஒருவராகப் பிரகாசிக்கலாம், சிறுக்கைதையை விட்டுவிட்டுக் கவிதையையே எழுதுங்கள்!" என்று அன்புக்கட்டளை இட்டார். அதனை ஏற்று நீலாவணன், ஏராளமான சிறந்த கவிதைகளையே எழுதிக் கொண்டிருந்தார். அக்காலத்தில் கவிதை எழுதுபவர்கள் சிறுக்கை எழுதுபவர்களிலும் மிகக் குறைவாகவே இருந்தனர். ஆனால் தற்போது நிலைமை எதிர்மாறாக உள்ளது.

1961ல், கல்முனைப் பகுதியில் உள்ள எழுத்தாளர்களை ஒன்று சேர்த்துக் கல்முனைத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தை ஆரம்பித்தார். அதன் தலைவராகப் பல வருடங்கள் பொறுப்பேற்று இப்பகுதியின் இலக்கிய விழிப்புனர்ச்சிக்கு வித்திட்டார்.

கவி அரங்குகள், விமர்சன அரங்குகள், நினைவு விழாக்கள், பாராட்டு விழாக்கள், நூல் அறிமுகங்கள் எழுத்தாளர் சந்திப்புக்கள் என்பன கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கத்தால் இப்பகுதியில் முதன்முதலாகவும் மிகச் சிறப்பாகவும் நடை பெற நீலாவணன் காலாக இருந்தார்.

அகில இலங்கைகாதியாக, தினகரன் பத்திரிகைகளுமிலம் (1962ல்) நடைபெற்ற இலங்கையர் கோன் சிறுக்கைதப் போட்டி, இலங்கையர் கோனவிழா, 'மழைக்கை' கவிதை நாடக அரங்கேற்றம் என்பன கல்முனை

எழுத்தாளர் சங்கம் நடாத்திய குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்ச்சிகளாகவும், இலக்கிய நெஞ்சங்களில் நீங்காது நிலைத்துள்ள பசுமை நினைவுகளாகவும் மினிர்கின்றன. இவையாவற்றுக்கும் முக்கிய ஆலோசகராகவும் நீலாவணன் விளங்கியதோடு அதற்காக பைசிக்கிள் ஓடி ஆதரவுத்திட்டல் போன்ற உடல் உழைப்பு நல்குவதிலும் மிகுந்த உசாராகவே விளங்கினார்.

'மழைக்கை' கவிதை நாடகம் கிழக்கிலே (1963ல்) முதன் முதல் மேடை ஏறிய கவிதை நாடகமாகும். மகாபாரதத்தில் செஞ்சோற்றுக் கடன் தீர்த்த கரணனின் கடைசிகாலக் கதையைக் கருவாகக் கொண்ட இந் நாடகம் அறுசீர் விருத்தப்பாக்களினால் மிகவும் நயமான பேச் சோசைப் பண்பில் அமைக்கப் பெற்ற இலகு நடை மேடை நாடகம் ஆகும். இந் நாடகத்தில் மு.சடாட்சரம்-கரணன்; நீலாவணன்-குந்திதேவி; மருதூர்க் கொத்தன்-கிருஷ்ணன்; எம்.ஏ.நுலீமான்-இந்திரப்பிராமணன்; மருதூர்க்கனி-பிராமணன்; கே.பீதாம்பரம்-இந்திரன் என்று பாத்திரமேற்று நடித்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. 'மழைக்கை' 1964இல் வீரகேசரியிலும் வெளிவந்தது.

1966ல் ஜனாப் உஸ்மான் மேர்சா காட்டிய அன்பினால், அவரின் கிழக்குப் பதிப்பகத்தில் 'பாடும் மீன்' இதழை - நீலாவணனை ஆசிரியராகக் கொண்டு - அச்சிட்டும் அது வெளிவராமலே போயிற்று.

1967ல் கல்முனை தமிழ் இலக்கியக் கழகத்தை ஆரம்பித்து (தலைவர் சண்முகம் சிவலிங்கம்; செயலாளர் மு.சடாட்சரன்; கெளரவு ஆசிரியர் - நீலாவணன்; காப்பாளர் கே.ஆர். அருளையா B. A) 'பாடும் மீன்' என்னும் இலக்கிய இதழை நடாத்தினார். அது இரண்டு இதழ்களே வந்தாலும் அதற்கு இலக்கிய உலகில் தனி இடம் உண்டு.

11 - 01 - 1975ல் இயற்கை எய்தினார்.

1976ல் இவரது வழி' என்னும் முதலாவது கவிதை நூல் வெளிவந்தது. இது இலங்கை சாகித்திய மண்டலப் பரிசைப் பெற்றுள்ளது.

1982ல் நீலாவணனது வேளாண்மை'க் காவியம் நூலுருவாக வந்துள்ளது. 2001 இல் 'ஒத்திகை' (கவிதைத் தொகுப்பு) வெளிவந்துள்ளது.

இவரது துணைவியார் திருமதி அழகேஸ்வரி சின்னத்துரை பாண்டிருப்பு நாவலர் வித்தியாலயத்தில் அதிப்யாகக் கடமையாற்றி ஓய்வுபெற்றுள்ளார். இவருக்கு எழில் வேந்தன், வினோதன் ஆகிய இரு புதல்வர்களும் எழிலரசி, ஊர்மிளா, கோசலா ஆகிய மூன்று புதல்விகளும் உள்ளனர். இவரின் சிரேஷ்டபுதல்வன் சி.எழில்வேந்தன் தற்போது சக்தி தொலைக்காட்சி நிறுவனத்தில் செய்திப்பணிப்பாளராகக் கடமை புரிகிறார்.

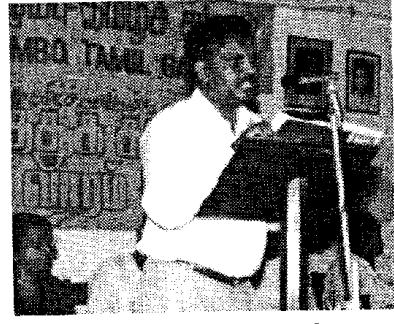
06.07.98 முதல் 12.07.98 வரை கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம் நடாத்திய 'சமுத்துக் கவிஞர் வாரம்' நிகழ்வின் ஆராம் நாளான 11.07.98 சனிக்கிழமை கவிஞர் நீலாவணனின் உருவப் படம் திரைநீக்கம் செய்யப்பட்டு புகழாரம் குட்டப் பெற்றார். தலைவர் கலாகுரி இ.சிவகுருநாதன் தலைமையில் நடைபெற்ற இந்நிகழ்வில் சிறப்பு அதித்தியாக ஒய்வு பெற்ற கல்விப் பணிப்பாளர் குமாரசுவாமி சோமசுந்தரம் அவர்கள் கலந்து கொண்டார். நீலாவணன் பற்றிய சிறப்புச் சொற்பொழிவை திரு.த. கோபாலகிருஸ்னன் நிகழ்த்தினார். திரு.எஸ்.எழில்வேந்தன் அவர்களால் நீலாவணனின் 'பாவம் வாத்தியர்' கவிதை மொழியப்பட்டது. நீலாவணன் எழுதிய போடு - மகன் பொன்னம்மா'(விருந்தாந்த சித்திரம்) வாக செல்வி. மங்களகௌரி விராகுநாதன் நடித்துக் காட்டினார்.



தொகுப்புரை வழங்கும் செலவி, சுற்சொருப்புவழிநாதன், சிறப்புச் சொற்பொழிவாற்றிய தகோபாலகிருஸ்னன், தலைமைதாங்கிய சங்கத் தலைவர் கலாகுரி இ.சிவகுருநாதன், சிறப்பு அதிதி குமாரசுவாமி சோமசுந்தரம் (ஒய்வு பெற்ற கல்விப் பணிப்பாளர்), செ.துரைத்-தினம் (கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்க முன்னாள் தலைவர்) திருமதி. நீலாவணன் ஆகியோர்.



கவிஞர் நீலாவணனின் உருவப்படத்திற்கு மலர்மாலை அணிவிக்கும் திருமதி. நீலாவணன்.



நீலாவணனின் 'பாவம் வாத்தியர்' கவிதை மொழியும் மகன் எஸ்.எழில்வேந்தன்.

**06.07.98 முதல் 12.07.98 வரை கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம் நூபாக்டும் நடைபெற்றுக் கொண்டார் வாரம் நிகழ்வின் ஆராம் நாள் சென்கூரோவ் அரூரிய சூரப்புச் சொற்பொழிவிலிருந்து சீல பகுதிகள்..**

- ★ 1948இல் எழுதத் தொடங்கிய நீலாவணன் அவர் கே.சி.நீலாவணன் எனும் பெயரில் 'சுதந்திரன்' பத்திரிகையில் எழுதிய 'பிராய்ச்சித்தம்' சிறுகதையே இலக்கிய உலகிற்கு எழுத்தாளனாக அறிமுகப்படுத்திற்று. இவரது முதற்கவிதை 1948ம் ஆண்டிலே தினகரன் பாலர் கழகத்தில் பிரசரமாகியிருந்தாலும் கூட கே.சி.நீலாவணன் எனும் புனைபெயரில் 1953இல் சுதந்திரனில் வெளிவந்த ஓடி வருவதென்றேமோ? 'எனும் கவிதை மூலமே கவிஞராக அறிமுகம் ஆனார். இவரது இறுதிக் கவிதை பொய்மை பொகங்கிற்று' என்பதாகும்.
- ★ கே.சி.நீலாவணன் - நீலாவணன் - நீலாசின்னத்துரை - மாணாபரணன் - இராமபாணம் - எழில் காந்தன் - சின்னான் கவிராயர் - ஏறிகுண்டுக் கவிராயர் - கொழுவு துறட்டி - அம்மாச்சி ஆறுமுகம் - வேதாந்தன் - சங்கு சக்கரன் எனும் புனைபெயர்களில் கவிதை, சிறுகதை, உருவகக் கதை, கவிதை நாடகம், காவியம், கட்டுரை, விருத்தாந்த சித்திரம் ஆகிய வடிவங்களில் ஆக்கங்களைப் படைத்தாரெனினும் கவிதைத் துறையே அவரைப் புகழ்பூக்க வைத்தது என்பதாலும், தனது ஊரான பெரியநீலாவணன் மீது கொண்ட பற்றினால் சூடிக் கொண்ட நீலாவணன் எனும் பெயரே நிலைத்துவிட்டது. என்பதாலும் எழுத்துலகில் கவிஞர் நீலாவணன் என்றே தடம்பதித்தார்.
- ★ 1960களில் ஈழத்து இலக்கிய முகாமில் முற்போக்கு என்றும் பிற்போக்கு என்றும் சொற்போர் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த காலத்தில் தனது இலக்கியக் கொள்கை நற்போக்கு என்று நாடிய அணி சேராத் தனித்துவக் கவிஞருள் நீலாவணன்.
- ★ நீலாவணன் கவிதைகள் ஒசைநயம் துள்ளும் சந்தக் கவிதைகளாகும். செவிக்கு இன்பம் தரும் லயமும், தாளமும் அமைந்த சந்தக் கவிதைகளை அவர் ஆக்கினார். நளவெண்பா பாடிய புலவன் புகழேந்தியின் பெயர் தமிழுலகில் 'வெண்பாவிற்புகழேந்தி' என்று நிலைத்துவிட்டது போல் - ஈழத்து இலக்கிய உலகில் 'வெண்பாவிற் பெயிதம்பி' என புலவர்மணி ஏ.பெரியதம்பிப்பிள்ளை பேர் பெற்றது போல் 'சந்தக் கவிதைக்கு நீலாவணன்' என்ற சங்கதியும் எழுத்துலகில் நின்று நிலைக்கும்.
- ★ வேகமும், தீவிரமும், முன்கோப்பும் இவர் இயல்பான குணங்களெனினும் மனிதனேயப்பண்பும், நகைச்சுவை உணர்வும் நீலாவணனிடம் நிறைந்திருந்தன.

- ★ மட்டக்களப்பில் வழங்கும் கிராமியச் சொற்களை நீலாவணன் தன் கவிதைகளில் நிறையக் கையாண்டுள்ளார். மட்டக்களப்பு மக்களின் வாழ்வழுறை, சடங்குகள், பழக்கவழக்கங்களை நீலாவணன் தன் கவிதைகள் வாயிலாக பதிவு செய்து கொண்ட அளவுக்கு வேறு எந்தக் கவிஞரும் இதுவரை செய்யவில்லை. மட்டக்களப்பு வாழ்க்கை முறை, சடங்குகள், பாரம்பரிய பழக்கவழக்கங்கள் குறித்து ஆய்வு செய்ய விழையும் சமூகவியலாளர்களுக்கு நீலாவணன் கவிதைகள் நிறையத் தகவல்களை வழங்கத் தூடியவை.
- ★ மட்டக்களப்பின் கவிதைப் பாரம்பரியத்தின் ஊற்றுக் கண்களாகத் திகழ்பவை இம்மண்ணின் நாட்டார் பாடல்களே. இங்கு மட்டக்களப்பு பிரதேசம் எனக் கூறப்படுவது இலங்கையின் கிழக்கு மாகாணத்தில் வடக்கே வெநுகல் ஆற்றையும் தெற்கே குழுக்கன் ஆற்றையும் கிழக்கே வங்காளாவிரிகுடாக் கடலையும் மேற்கே ஊவாமலைக் குன்றுகளையும் எல்லைகளாகக் கொண்டு இலங்கிய நிலப்பரப்பாகும். இந் நிலப்பரப்பில் காலங்காலமாக ஏழுதா இலக்கியமாகத் திகழ்ந்த நாட்டார் பாடல்கள் (கிராமியக் கவிகள்) மட்டக்களப்பின் பேச்சுமொழியில் இம்மண்ணின் மண்வாசனைகமும் வகையிலே புனையப்பட்டனவே. இப்பாடல்களொல்லாம் பெரும்பாலும் தனிப்பாடல்களே. எனினும் செந்நெறி இலக்கியங்கள் என வரும் போது விடுலாந்த அடிகளார் மற்றும் புலவர்மணி ஏ.பெரியதம்பிப்பின்ஸை ஆகியோரின் கவிதைப் பாரம்பரியத்தின் அடியொற்றி மட்டக்களப்பு மன் ஆனது பல கவிஞர்களை ஈன்றெடுத்துள்ள போதிலும் இவர்களில் எவருமே - கவிஞர் நீலாவணனைத் தவிர - சமுத்தமிழ் பிரதேசங்களில் தனித்துவம் வாய்ந்ததான் மட்டக்களப்பின் பாரம்பரியங்களையும். சடங்குகளையும் அம்மக்களின் வஞ்சகமில்லாத வாழ்க்கை முறைகளையும் வைத்துக் காவியம் ஒன்றினை வடித்துத் தரவில்லை. ஆனால் கவிஞர் நீலாவணன் மட்டக்களப்பு மண்ணின் வாழ்க்கையை இலக்கியமாகக் கொட்டுத் தார். அதன் விளைவே அன்னாரின் வேளா - ண்மைக் காவியம்.
- ★ 1960களில் கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கத்தைச் சீதாபித்து வழி நடாத்தியதன் மூலம் கல்முனைப் பிரதேசத்திலே எழுத்தாளர் பரம்பரையொன்றை நீலாவணன் உருவாக்கினார். மருதார்க் சொத்தன், மருதார்க்கனி, அங்பு முகையதீன், மு.சடாட்சரன், கல்முனைப் பூால், மருதார்வாணன், பாலமுனை பாறாக், எம்.ஏ.நுஃமான், முல்லைவீரகுட்டி, கனககுரியம், சத்தியநாதன், நோ.மணிவாசகன், ஆனந்தன் என்று ஓர் இலக்கியப்பட்டானமே அவரின் அரவணைப்பில் உருவானது. கல்முனையிலே, அவரின் இலக்கியச் சகாக்களாக சண்முகம் சிவலிங்கம், பாண்டியூர், ஜீவா - ஜீவரத்தினம், பலீஸ் காரியப்பர், ஈழமேகம் பக்கீதம்பி ஆகியோர் விளங்கினர். இலங்கையின் எந்தவொரு தனிப்பிரதேசத்திலும்
- கல்முனைப் பிரதேசத்தைப் போல் அதிக எண்ணிக்கையான இலக்கியவாதிகள் இருந்ததில்லை. இவ்விலக்கியவாதிகள் அனைவரும் கவிஞர்கள் என்பது இன்னுமொரு சிறப்பு. இதற்குக் காரணம் கவிஞர் நீலாவணனே.
- ★ நீலாவணனானால் நெருக்கமாயிருந்த ஏனைய சமகால இலக்கிய நண்பர்களாக எஸ்.பொன்னுத்துரை, இளம்பிறை எம்.ஏ.றஹீமான், அண்ணல், இலங்கையர்கோன், ராஜபாரதி, மண்டூர் சேமசுந்தரப்பிள்ளை, வ.அ.இராசரத்தினம், கனக செந்திநாதன், ஏ.ஜே.கனகரத்தனா, மஹாகவி ஆகியோர் இருந்துள்ளனர். இவரது இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு ஊக்கம் கொடுப்போராக கல்முனையிலே டாக்டர் எம்.முருகேசபிள்ளை அவர்களும், கே.ஆர்.அருளையா.ஏ. அவர்களும் திகழ்ந்துள்ளனர். இவரது படைப்புக்களுக்குக் களம் கொடுத்த பத்திரிகையாளர்களில் சுதந்திரன் எஸ்.டி.சிவநாயகம், தினகரன் ஆர்.சிவகுருநாதன் என்போர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். வித்துவான் எப்.எக்.லி.நடராசா, புலவர் மணி.ஏ.பெரியதம்பிபின்ஸை, புலவர் ஆ.மு.ஷரிபுத்தீன் ஆகியோர் இவரது எழுத்துக்களையிட்டு பெருமிதம் கொண்ட மூத்த தலைமுறை அறிஞர்களாவர்.
- ★ நீலாவணன் உயிர்வாழ்ந்த காலத்தில் அவர் முறையாக வெளிப்படுத்தப்படவில்லை என்ற விடயம் மிகவும் விசனிக்கத்தக்கது. பல்கலைக்கழகப் பின்புலத்தில் பட்டம் என்ற அங்குசத்தை வைத்துக்கொண்டு ஈழத்து இலக்கிய உலகின் விமர்சனத் துறையை ஒரு காலத்தில் ஆக்கிரமித்துக் கொண்ட பேராசிரியர்களும் அவர்களது மாணவ சகாக்களும் தாங்கள் வரித்துக்கொண்ட கலை, இலக்கிய, அரசியல் கோட்பாட்டு முகாம்களுக்குள் முடங்காதவர்களை மூழ்த்து இலக்கிய உலகில் இருட்டிடிப்புச் செய்தார்கள் என்ற குற்றச்சாட்டு உண்டு. அவ்வாறு இருட்டிடிப்புச் செய்யப்பட்டவர்களுள் கவிஞர் நீலாவணனாம் ஒருவர். எனினும் நீலாவணன் மறைவுக்குப் பின் இதில் சிறிது மாற்றம் ஏற்பட்டதையும் இங்கு குறிப்பிடத்தான் வேண்டும். அந்த வகையில் நீலாவணன் மறைவுக்குப் பின் கலாநிதி.சி.மெளாகுரு எழுதிய “கால ஒட்டத்தினுடே ஒரு கவிஞர் – நீலா – வணன் வாழ்வும் இலக்கியப் பணியும்” என்ற நீலாவணன் பற்றிய நூல் முற்குறிப்பிட்ட பேராசிரியர்கள் விட்ட பிழைக்கு பின்னால் வந்த மாணவ சகாக்கள் தேடிய பிராய்ச்சித்தம் போலும். எனினும் நீலாவணன் உயிர் வாழ்ந்த காலத்திலேயே டொமினிக் ஜீவா அவர்களின் மல்லிகை'மே 1970 இதழில் நீலாவணனின் உருவப்படத்தை அட்டைப்பாராக வெளியிட்டதை பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. இவரைப்பற்றிய குறிப்பை சி.பி.சத்தியநாதன் எழுதியிருந்தார்.



1990 யூன் வடக்கிழக்கு கல்முனைப் பிரதேசத்தில் காணாமல் போனவர்களுள் கவிஞர் பாண்டியூர் (கணபதிப்பிள்ளை) அவர்களும் ஒருவர். அமர் நீலாவணன் பற்றி பாண்டியூர் அவர்கள் 1987இல் எழுதிய — இதுவரை எதிலும் அச்சேறாத கவிதை இது

## நீலாவணன் நீலாவணனே!

- பரண்டியூரன் -

காலக் கிழவன்,  
கவிதை யினமைக் களியாட்டில்  
சால மயக்கி...  
தழுவித் தழுவித் தமிழ்மாந்தும்  
கோலம் மதர்த்த  
குமரிப் படையல் பலடிசெய்தேன்  
நீலா வணன்! என்  
நினைவி வகலா நெடுமாலாம்.

அண்ணன், எனக்கோர்  
அழுதன், அழியாக் கவி நீலா  
வண்ணன், எழுதும்  
வடிவம், முழுவான் மதியம் தான்!  
தீண்ணம் தமிழின்  
தெளிந்த நிறையில் தீணக்காணும்  
வண்ணம், கவிதை  
வடித்த புலவன் மறைவானோ...?

வானப் பொழுவிலின்  
வரவை யெதிர்நோக் கிடு பைங்கூழ்  
மாணக், கவிதை  
மலர்வை யெதிர்பார்த் திடுவையம்

தேனிற் குளிரத்,  
திரளையக் கவிதை பொழு தெய்வ  
ஞானக் கவிஞர்,  
நனினம், எமக்குள் நடஞ்செய்யும்.

வாலி மகளின்  
மருட்டு மினையாக் மகுடிக்குள்  
தாவி யரசையுந்  
தமிழூத் தருவேளன், கவிதைக்குட  
பாவின் வடிவம்  
பலவும் பரிச் வனை செய்தேன்  
சாலில் முடியாச  
சனத்து ஸௌரூவன், தமிழ்ச்சொத்து!

நீலா வண்ணுக்  
கெதிரே யெதுவுந் தமிழ்ச்சொற்கள்  
வாலா யமென  
வருமே, வணக்கிக் கை கட்டும்!  
எலா தவரும்  
எழுவார், இளைய கிழம் கொள்வார்!  
மாலாயக் கவலி  
மருவத் துணிவார், மதுவுண்பார்.

“ஆக்குஞ் சரத்தை  
யணிசெய் மலரின் தொகையுள்ளே,  
தூக்கும் பொழுதில்....  
தொடமுன் உதிரும் தொடைவேண்டாம்!  
ஷக்கும் நிலவின்  
பொலிவும், உதிராப் புனைவுந்தான்  
யாக்குந் தீறன்” என(று)  
ஆக்கும் புலவன் அவனைஞ்சே!

பாவின் வடிவம்  
பலதும், வழிபாற் பட்டநெஞ்சம்  
தாவி யரசையுந்  
தமிழூத் தருவேளன், தமிழர்கள்றாக்

கேள்விற் சுட்ரே  
யிலன்செய் கவிதை! குவலயத்துள்  
சாவில் முடியாக  
சனத்துள் இவனைத் தர்சித்தோம்!

கம்பன், புரட்சிக்  
கவிபா ரதி, பா ரதிதாசன்  
செம்பா வளத்துச்  
திலம்பன், திருவள் ஞவர்யாரும்  
நம்பா லுறவாய்  
நடைகாள் பலராய் நனிசெய்தும்  
தம்பா வழியில் தனிப்பா  
ணியினைத் தரநின்றோன்.

ஞாவம் வதுவை  
கலக்கும் “மழைக்கை” “வழி” “உறவு”  
காலம் வியக்கும்  
“துயில்” பின் நடக்கும் “ஒளிவீடு”  
“வேளாண்மை” பா  
விருந்தாய் எவர்க்கும் மிகத்தந்த  
நீலா வணன்மா  
மருதம் நிகர்ப்பா வளரிந்துன்!

நீலா வணனை  
தெறுங்கிப் பழுகும் கவியுள்ளம்  
வாலை யுணர்வில்  
மதர்க்கும், தமிழின் வசமாகிப்  
பாலில் முழுமும்  
பழுச்சா றஞ்சும் பசிதீரும்,  
ஏலா திவனை  
யிதன்மேற் புகல்நா வெனக்கில்லை!

விருத்தாந்த சித்திரம்

# 'பசுநெய்' வீசுவல்ந்கம்

— அம்மாச்சி ஆறுமுகம் —

நகைச்சவை ஒன்றையே நோக்கமாகக் கொண்டு 'விருத்தாந்த சித்திரம்' எனும் மகுடத்தின் கீழ் அம்மாச்சி ஆறுமுகம் எனும் புனைபெயில் கவிஞர் நீலாவணன் சில வித்தியாசமான படைப்புக்களைத் தந்தார். 1967 இல் நீலாவணனை ஆசிரியராகக் கொண்டு கல்முனைத் தமிழ் இலக்கியக்கழகம் வெளியிட்ட பாடுமீண்டும் எனும் இலக்கியச் சிற்றிதழின் முதலாவது. இரண்டாவது இதழ்களில் (இரு இதழ்களுடன் நின்று போன்று) முறையே போடி மகள் பொன்னம்மா விசிமேம்பா காசிநாதர் எனுமிரு விருத்தாந்த சித்திரங்கள் வெளிவந்தன. இலக்கியச் சூவானாக்களினையே நல்ல வரவேற்றபையும் பெற்றன. இவர் எழுதிய இன்னொரு விருத்தாந்த சித்திரமே 'பசுநெய் விசுவலிங்கம்' இதுவரை எதிலும் அச்சேறாதது.

**நீ**ங்க என்னப் பற்றி என்ன நினச்சாலும் சரிதான் அதப்பற்றி எனக்கொண்டும் கவல கிடையாது.

ஏன்? என்னு கேப்பியன். அது தான் தெரியுமே, நம்மட போக்கு ஒரு தனிப்போக்கு! எதுக்கும் கவலப்படாதபோக்கு!

அண்டைக்குப் பாருங்க. ஏறாவுர்ச் சந்தியிலவச்சு, ஒரு கடக்காறன், வாற வரத்தில... வஸ்ஸாக்குள் இருந்த என்ன, வெளியால் இழுத்துப் போட்டு மொங்கு மொங்கெண்டு மொங்கிப் போட்டான். நீங்கெண்டால்... இன்னேரம் சவம்! நின்னு பிடிச்சனோ இல்லையோ? இந்த மண்ணாங்கட்டி உடம்பயும் தந்து இந்தப் பூமியில் ஆண்டவன் நம்ம படச்சுட்டது என்னத்துக்குத்தான் பின்ன? ஆரும் சோட்டப்பட்டவனுகள் அடிச்ச ஆசையத் தீத்துக்கட்டுமே! நமக்கென்ன அதால குறஞ்ச போறது? நானோ ஒரு 'விசினஸ் மன்' இதுகளுக் கெல்லாம் பயந்தா தமிழண்ட போருளாதாரம் எப்பிடி எழும்பும்? துணிஞ்ச இறங்கிற்றன். வாறதப் பாப்பமே!

வியாபாரம் எண்டால், வெறுமனே வேண்டி விக்கிற வேல மட்டும் இல்ல, உற்பத்தியும் நாமதான்; விற்பனையும் நாமதான். அதால ஏதும் டேஞ்சர்கள் நடந்தாலும் நாமதான். ஆசுபத்திரிக்குப் போக வேண்டிய அலுவல்கள் ஏதும்

நடந்து போனாலும் அதுக்கும் பொறுப்பு நாமதான்! ஆண்டவன் காவலாக இன்னும் அப்பிடி ஒன்றும் நடக்கல்ல. எட்டில தப்பில ஆரும் கைவச்சாலும், காயம் கீயம் கிடையாது! வியாபாரத்தில பொறுமதான் முக்கியம் பாருங்க. நம்மடவிள்ளை பிழையில்ல.

எங்கட ஊராக்கள் இருக்காங்களே. அவங்க மன்னில் தயிலம் வடிச்சுத்தான் காலம் ஓட்டுறூங்க. அப்பா என்னியும் மாடு மேச்ச மணல்ல தயிலம் வடிக்கிற வேலதான் யழக்கப் பாத்தார். அது அவர்க் குலத் தொழில் மரக்கறித் தோட்டம் (காலை) நாட்டவும் - வயலுக்குள்ள போய் வேலவெட்டி செய்யவும் தான் இவனுகளுக்குத் தெரியும்.

'மாடுகள் மேய்த்து மடயனாய்ப் போகாமல் என்று எங்க பெத்தப்பா எண்ணச் சிந்துபாடிக் காட்டி இருக்கார் எனக்கு. அப்பனும் அவர்க் காஸயும்! விட்டெறிஞ்சு போட்டு வெளிக்கிட்டு வந்திற்றன்.'

வெம்புமனவும் - வேகாவெயிலும் மனிசர உயிரோடு கருவாடாக்கிப்போடும். வெம்பு மனவுக்கு வேகாவெயில்ல குடம் தூக்கித் தண்ணி ஊத்தவேணும். துலாக்கால்ல நின்று பகலைக் கெல்லாம் தூங்கவேணும். கால செய்யிறவனுகள்ப்பாத்தா அது விளங்கும். அவனுகள் நடக்கக்காக்க வேணும். முதுக குனி பூமியக் கொஞ்சப் போறாய்வு இருக்கும். மனிசச் சாங்க பாங்கமும் இல்ல! அது போன வயலுக்க சுரிக்குள்ள போய் நின்று மாயவேணும்! எங்கட ஊரான் அரவாசிப்பேர் கசம் பிழிச்சுத்தான் செத்தவனுகள்! மணல்ல தயிலம் வடிச்சால் நமக்கும் அது தான்! இதெல்லாம் நமக்குப் பிழிக்கல்ல, நம்மட போக்கு ஒரு தனிப்போக்கு! எதுக்கும் கவலப்படாத போக்கு! விட்டெறிஞ்சு போட்டு வெளிக்கிட்டன்.

கோயிலிடிச்சந்தி தேத்தண்ணிக்கட வாசல், நல்ல சுதியான இடம், ஆலயர்நிழலும், அதுக்குக் கீழ் மனவும் கடதாசிக் கூட்டமும் நல்ல தொழில். கொசக்டிச்சாலும் வருமானம் பிழையில்ல. வாறவன் போறவன் பாத்து ஒரு தேத்தண்ணிய விடிய வாங்கித்தராமப் போகமாட்டான். சில வேளையில திறிரோசகளும் வந்து எண்படும். அது அண்டைக்கு நம்மட முழிவிசௌத்தப் பொறுத்தது. கடையடிப் பிளைப்புத் துவங்கின புதுசில. ஒரு நாளைக்கு ஒரு இருபது முப்பது தேத்தண்ணிவிடிசூற்று வெற்றிலை பாக்கு என்று ஆப்பிடும். போகப் போக ஒரு நாளைக்கு ஒரு பிளைஞ்சு கிடைக்கிறதும் பொறுப்பு. சமை பார்திற்று இருக்கக்குள்ளேயே கோழிச் சூடான் வாழப்பழும் கேக்கும் துதனுமாத் தின்று போட்டு பால் தேத்தண்ணியும் குடிக்கானுகள்! என்ன விசவன் இவடத்த இருக்கிற எண்டு கேக்கான் இல்ல! முன்னாலயெல்லாம் வாங்கித்தந்தவங்கள் தான். போகப் போக நம்மட யாவாரம் படுத்தப் போச்சு! கடக்காறனும் முகம் தந்து கதைக்கிறல்ல. நானும் ஒரு ரோசக் காரன் கண்டயனோ அவடத்த விட்டு எழும்பியாச்சு.

என்ன செய்தாலும் அம்மா அம்மாதான். அப்பன் தோட்டத்துக்கு போன பிறகு தனியா இருப்பாவு. அந் நேரம் போய் பிழிப்பன் சரியான பிடி. காசகுதாற்யோ இல்லக் கடல்ல சாகட்டோ! என்டாக் காணும். 'அது வெம்பு மணல்ல தயிலம் வடிக்கிற காசி உனக்கென்னத்துக்கு? எண்டு ஏசிப்போட்டும் முடிச்சவுடுத் தருவாவு ஆணெண்டு அம்மைக்கு நான் ஒருவன்தானே! அது தான் செல்லம்! அப்பனுக்கு என்னக் கண்ணில் காட்ட ஏலாது, அவர் கிடக்கார்! எந்நேரம் பார்த்தாலும் மண்தோண்டும் தான் வேல!

காச வாங்கிற்று அவடத்த கிராம முன்னேற்ற சங்க மண்டபத்துக்குள் போனா.. என்னப் போல தோட்டம் தராவு செய்யாத நாகரிகமான நாலுபேர் வருவானுகள். கூடிற்றமோ.. கந்தண்ட கழுக்கட்டுக்குள்ள தானே கடதாசிக் கூட்டம்! வெட்டுத்தான் நடக்கும்! வெண்டுத்தமோ.. வெறியுந்தான் - பட முந்தான். விருந்து வேடிக்கையுந்தான். அது பெரிய தடபடல். ஒரு நாள் வெண்டகாசில தான் இந்த நைலோன் சேட்டும் மணிக்கூடும் வாங்குன்னான். நல்ல தொழில்தான். சில நாளையில கொண்டு போய் சொட்ட நூத்துப் போடும். நான் நைலோன் சேட்டும் மணிக்கூடும் கொம்பு மீசையும் கொண்டு திரியிறது. எங்கட ஊரான் பகுதியானுக்குப் பிழிக்கல்ல. பொலிசில் போய்க் குத்தி விட்டுத்தானுகள்! ஒருவன் நல்லாருக்கிறது மற்றவனுக்கு எரிச்சல்! அதுதான் இந்த ஊர் ஒருநானும் நல்லா வரமாட்டா துகண்டயனோ! ஊரவன் ஒண்டுக்கும் விட மாட்டான்.

அவங்க பொலிசில் சொன்னாப் பலநாங்க சம்மா இருந்திருவமா? குத்திக் குடுத்தவங்கட வீடுகள்ளமட்டும் இல்ல, அவங்கட இனசனம் எண்டிருக்கிற ஆக்கள்ற வீடுகளிலையும் தான் இப்ப ஒரு கோழிக் குஞ்சுக்கும் வழியில்ல! ராயோட்ராவா எல்லாம் புறக்கிப் போட்டம்! அதுபும் பொலிசுக்குச் சொல்லிப் பாத்தாங்க. சொன்னாக்களத் தெரியும். அடுத்தநாள் ஆக்கள்ற கால வழிய மையோரிக் கிழங்கெல்லாம் மாயமாக மறஞ்சுது! ஏதும் தொழிலத் தொடங்கினா - அதுக்கெல்லாம் விரேக்குப் போட்டா நாங்க என்னதான் தொழில் செய்யு? 'கிழங்கெல்லாம் கொண்டு போயித்தானுகள் வழில் புறக்கிகள்!' எண்டு கொம்பினாப்பல எங்களுக்கென்ன? நாங்க தொழில் செய்யிறும்! இந்த ஊர்ல அந்தக் தொழிலும் பெருப்பிக்க வழியில்ல, கோழி மரவள்ளிக் கிழங்கு - தேங்காய் - உரல் உலக்க - அம்மிகுளி - துருவில அருவாக்கத்தி இப்பிடி என்னவந்தான் கிடைக்கும். இதக்கொண்டு காலத்த எப்பிடி 'ரோன்' பண்ணுறு? நக நட்டு காசபனம் உள்ள ஊரா இது? களி சற ஊர்! காஞ்ச பயலுகள்! கோழி வளக்கவும் பயப்படுறானுகள். எனக் கொண்டால் கடும் பொறுப்பு!

இடையில் ஒரு நாள் அம்மையிர முறிஞ்சி போய்க்கிடந்த அட்டியலக் கிளப்பிற்று, மட்டக்களப்பில் கொண்டுபோய் வித்துப் போட்டு - மலநாடு - மன்னார் யாப்பானம் திருக்கோணமலையெல்லாம் ஒரு ஹவன் அடிச்சன்,

இந்தப் பகுதிகள் மட்டக்களப்புப் பசு நெய்யெண்டால் நல்ல மானம் என்டு கேள்விப்பட்டன். காசெல்லாம் முடிஞ்சு போச்சு.

ஊருக்குத் திரும்பி வந்து சேர்க்க எண்ட நைலோன் சேட்பக்கற்றுக்குள்ள சிங்கமார்க் வீடி ஒரு கட்டும் குறையாக் கிடக்கு! காசு பச்சநாவி ஒரு சதமும் இல்ல! எப்படி நெய் விள்ளைச் தொடங்குறு? கோயிலிடிக் கடயில் குந்திற்று இருந்து வயின் பண்ணிப்பாத்தால் ஒரு வழியும் இல்ல!

அம்மைய வளஞ்சு பாத்தன். இந்த முற அதெல்லாம் பலிக்கல்ல! தண்ணி குடிக்கிற செம்பத் தூக்கிக் கழுக்கட்டுக்குள்ள வச்சன். அப்ப வாறன் எண்டு போட்டு கடப்படிக்குப் போறுத்துக் கிடயில் சேல முடிச்சவிள் பட்டுத்து! ஆகரெண்டு ரூபா தான். செம்பக்கொண்டு போய் ஆருக்கும் குடுத்தாலும் ரெண்டு ரூபாய்க்கு மேல தரமாட்டாங்க. செம்பத்துக்கி ஏறிஞ்சு போட்டு நோட்டுக்கு வந்தா. பட விளம்பரம் சொல்றான். புது முகம் நிருவாண தேவி நடிச்ச படம்! அதப் பாக்க இந்த நெய் யாவாரம் எனக்குப் பெரிசில்ல கண்டயளோ!

கலரிக்கு டிக்கட் தேத்தண்ணிச் செலவும் போக அம்ம நந்த காசில ஒரு ரூபா மிச்சம்!

படம் ஓடி முடிஞ்சு பிறகு தான் நெய் விள்ளைச் நினப்பு வருகுது. நாளைக்கு எப்பிடியும் தொடங்க வேணும்.

கடையில் போய் ரெண்டரை றாத்தல் கூப்பன் மாவும், அஞ்சாறு கணிஞ்சு கதலி வாழப் பழுமும் - மஞ்சள் பவுடரும் வாங்கி எடுத்தன். இனி அதுக்கு உயிர். குடுக்க ஏரும நெய் அரப்போத்தல் ஒரு ஆளப்பிடிச்சு எடுத்தன். அலுவல் முடிஞ்சாப்பல தான்.

கூப்பன் மாவ, பச்சத் தண்ணியில் கொட்டி கையால் நல்லாக்கரச்சுப் போட்டு, வாழப் பழத்தையும் மஞ்சள் பவுடரையும் போட்டுப் பினைஞ்சு அரிதட்டால் சக்க போக வடிச்சு பதமாக்கி நாலு போத்தல் வாத்துப்போட்டன். ஏரும நெய் அரப் போத்தலையும் நல்லா உருக்கி மஞ்சள் பவுடரும் கலந்து நாலு போத்தலும் கழுத்து மறுய ஊத்தி குடுதி போட்டன். கிளம்பிற்றன்.

தொழில் செய்யிறும் எண்டால் ஆரும் வள்ளுக்கு கைமாற்றுத் தருவான். ஓரேயடியா மட்டக்களப்பு. அப்புக்காத்துப் பெருக்கிளாசி மார்ர வீடுகளப் பாத்து விசாரிச்சன். பசு நெய் நல்ல சுத்தமான படுவான்கர நெய்! எங்கட மாட்டில் எடுத்ததையா எண்டு போட்டன் கணக்கு. பன்றெண்டு மணிக்குள்ள ஏழா ரூபா மேனிக்கு முப்பது ரூபா எழும்பிற்று. இனி அந்தப் பக்கம் தலவச்சம் ஏழா ரூபா மேனிக்கு முப்பது ரூபா எழும்பிற்று. இனி அந்தப் பக்கம் தலவச்சம் படுக்கொண்ணா! கண்டு பிடிச்சாங்களோ... ஆறு மாசமோ ஒரு வரிஷேமோ.. அனுப்பியே போடுவாங்க. முழுப்பேரும் பெருக்கிளாசிமார்! எத்தின சாதி

வழக்குகள் வெண்டாக்கள நான் வெண்டுத்தன். அடுத்த றிப் தான் றஹாவூர். அதிலையும் பிழையில்ல. ஒரு இருபத்தஞ்சு ரூபா. அவன் கடக்காறன். தனக்கும் அதில் ஆதாயம் வச்சத்தானே வாங்குவான். போத்தல் ஆறோல் மேனிக்குக் குடுத்தன் எண்டாலும் குற்றாயில்ல.

எண்ட பசு நெய்ய வாங்கி, கண்ணாடி அலுமாரிக்குள்ள சோவுக்கு அடுக்கி வச்சிருக்கான் அந்தக் கடக்காற மட்பயல்.

அது கூப்பன் மாவும் வாழப் பழுமும் ரெண்டு மூண்டு நாளையால் புளி புளியெண்டு புளிச்சி - நூரை நூரையெண்டு நூரைச்சி கேஸ் எழும்பித்துப் பொங்கி... போத்தல் மூடி சக்கெண்டு எழும்பிக் கண்ணாடி அலுமாரி தூள்! நாத்தம் தாங்க ஏலாமப் போச்சாம். அந்தக் கோபத்த வச்சத்தான் திருக்கோணமலை றிப் போய்வரக்குள்ள கடக்காறன் இழுத்துப் போட்டு கும்பித் தள்ளிற்றான். கடவுள் காவலாக் காயம் கீயம் இல்ல, நல்ல உடம்பு, தாங்கிற்று!

பசு நெய் விள்ளைச் நல்ல தொழில்தான், ஆனா... இண்டைகுப் போன பக்கம் இன்னொரு நாளைக்குத் தல காட்ட ஓண்ணா, புதுப்புது ஊர்கள் உண்டுபடுமெண்டால்... இந்தத் தொழில்த் தொடந்து கொண்டு போகல்லாம்!

போக வேண்டிய இடமெல்லாம் போய் முடிஞ்சு! இந்தத் தொழிலிலிட்டு இனி வேறு தொழில் தான் தேட வேணும். ஏமாந்தவனுகள் கண்டு பிடிச்சானுகளோ எலும் பெலும்பாக் கழுத்தி எண்ணி எண்ணி வைப்பானுகள். அதுதான் டேஞ்சர்!

கையில் இருந்த முதலெல்லாம் கரஞ்சு போச்சு. இனி என்ன செய்யலாம் எண்டு யோசிக்கன். எங்கட ஊருக்குக் கிழக்கால கிடக்கிற வங்காள விரிகுடாவப் பத்தித்தான், அதுகிமாக இப்ப ஆராட்சி பண்ணுறன்.

இந்தக் கடலநான் நினைக்கிறாப் பல ஒருநாளைக்கு சாராயமாமாத்திற வித்தையக் கண்டு புடிச்சிப் போட்டுத்தான் உடுவன். அதுக்குப் பழுகு பாருங்க இந்த இலங்கத் தேசத்தில் நானும் ஒரு மனிசனாத் தான் சீவிப்பன். நம்மட இன்ததுக்கும் ஏதும் உதவி செய்யாமல் விடமாட்டன். கட்டாயம் செய்வன்.

உப்புத் தண்ணியோட என்னத்த என்னத்தக் கலந்தால் சாராய மாகுமோ? அதுதான் இப்பதலைக்குள்ள இடி! குடச்சல் எல்லாம்.

நான் விசுவலிங்கம்! பசு நெய் விசுவலிங்கம் எண்டால். ஊர் தேசத்துக்குத் தெரியாது. ஏனெண்டால் ஓரோர் ஊருக்கு ஓரோர் பேரும் விலாசமும் எனக்கு! அது கள் இப்பவிட்டுத்தன் பாருங்க. கடல், சாராயமாக்கிற வரையும் என்ன நீங்க பசு நெய் விசுவலிங்கம் எண்டு கூப்பிடலாம். பரவாயில்லை! கூப்பிடுக்க!



## ‘ஒத்திகை’ - நீலாவணன் கவிதைகள்

(எஸ். எழில்வேந்தனைப் பதிப்பாசிபராகக் கொண்டு நீலாவணனின் மற்றொரு கவிதைத் தொகுப்பு நூலான ‘ஒத்திகை’ 24.06.2001 அன்று கொழும்யுத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் வெளியிடப் பெற்றது. அவ்வெளியிட்டு நிகழ்வில் த. கோபாலகிருஸ்னன் (செங்கத்ரோன்) நிகழ்த்திய உரையிலிருந்து)

அப்பா நீலாவணனின் எண்பது பாக்கள் எடுத்து ஒரு நூல் செய்து ‘ஒத்திகை’ எனும் பெயரில் எழில்வேந்தன் பதிப்பித்த புத்தகம் இதுவாகும்.

நூலின் தலைப்பு ‘ஒத்திகை’ எனினும் ஸழத்துக்கவிதை வரலாற்றில் இது ஓர் ‘அரங்கேற்றம்’ ஆகும். காரணங்கள் பல. ‘புதுக்கவிதை’ என்கின்ற போக்குவந்தயின் அச்சுக் கோப்பவனும் கவிதை எழுதலாம் என்று ஆகி விட்டது. வாக்கியத்தை முறித்துப் பின் வரிசையில் வைத்தெழுதி ஆக்கியதால் வந்த சொல் அடுக்குகளைல்லாம் கவிதை நூல்களாக அரங்கேறுகின்ற ஓர் அவலமான சூழ்நிலையில், ஆழமான கவித்துவம் மிக்க நீலாவணனின் கவிதைகள் ‘ஒத்திகை’யாக அரங்கேறுவது ஓர் உருப்படியான இலக்கிய நிகழ்வு ஆகும். ஸழத்துக் கவிதை வரலாறு மீண்டும் மிடுக்கோடு நடை கொள்வதற்கானதொரு ‘ஒத்திகை’ யோ என்று கூட இதனை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டியுள்ளது.

இவ்வெளியிட்டு விழாவுக்குத் தலைமொதாங்கும் கலாநிதி எம்.ஏ.நு. மான் அவர்கள் மறைந்த முன்னாள் அமைச்சர் எம்.எச்.எம். அஸ்ரப் எழுதிய ‘நான் எனும் நீ’ எனும் கவிதை நாலுக்கு எழுதியிருந்த முன்னுரையையும் நினைத்துப் பார்க்கிறேன். ‘நீலாவணன் பிறந்த கல்முனை மன்னில் அவரை மின்சீ கவிஞர் எவரும் கிடுவரை உருவாகவில்லை’ என்று தனது கருத்தை அம் முன்னுரையில் முன் வைத்திருந்தார். அவரே நீலாவணனின் ‘ஒத்திகைக்கு’ முன்னுரை வழங்கியிருப்பதும், அவரே நூல் வெளியிட்டிற்குத் தலைமை தாங்குவதும் மிகவும் பொருத்தமே.

கல்விப் யொதுத் தராதர (உயர்தரம்) தமிழ் மொழிப் பாடத் திட்டத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள நீலாவணனின் கவிதை.  
1966 இல் எழுதப்பட்டது.

## 2 றபு !

மரணித்துப் பேரென எங்கள்  
யரனாகப் போடிப் பெரியப்பா,  
நீர் ஓர் பெரிய மனிதர்தான்!  
பெட்டி இழைத்தும்,  
பிரம்பு பின்னல் வேலைசெய்தும்,  
வட்டிக்குளத்து வரால் மீன் பிடிக்கக்  
கரப்புகளும் கட்டி விற்றுக்  
காலத்தை ஓட்டும் ஒருகிழவன்  
என்றே நம் ஊரறியும்,  
நேற்றுவரை.

பத்துரூன் பீதாட்டுப்  
பகலிரவாய்ப் பாய்மீதில்,  
வைத்தியமே இன்றி.  
வயிற்றாலடியோடும்,  
சத்தி எடுத்தும், வாய்  
சன்னீ பிசுத்தியும்,  
செத்தும் பிழைத்தும் கிடந்தீர்  
சுவரேராம்.

“எட்டுராளாக இரணம் எதும்  
குடலுக்குட் பீசல்லவில்லை!”  
எனாருகி உம்மனைவி வள்ளி,

புஞ்சுகல் அரிசலிந்த வெந்தீரை  
அள்ளி உமக்குப் பருக்குகையில்,  
நீர் - அவனை,  
ஜம்பது ஆண்டாய்  
அனுபவித்துக் கொண்டதற்கும்,  
ஒன்பது பிள்ளைகளை உற்பவித்துப்  
பெற்றதற்கும்,

எற்றில் உமக்காய்  
இரவுபகல் கண்விழித்து,  
ஊற்றை அளைந்ததற்கும்,  
உம்குறைகள் கேட்டதற்கும் ஈடாக,  
ஓர்வார்த்தை யேனும் இயம்பாமல்  
போய்விட்டாராமே!  
புலம்புகிறாள் வள்ளியும்யை!

நாய்படாப் பாடுமது  
நோயிலவள் பட்டதுண்மை  
என்றாலும்... ஓர் வகையில்  
ஆனந்தம் வள்ளிக்கு!  
என்னவன்றால்-  
தன்புருஷன் மாணாகப் போடிக்கும்  
எத்தனைபேர் சொந்தம்! அதோ,  
எக்கவண்டன், எஞ்சினியர்  
வைத்திய கலாநிதிகள்  
வர்த்தகர், பேராசிரியர்  
சத்தா சமுத்திரம்தான் சாதிசனம்  
என்பதனால்!

ஏந்திகிடைத்து  
மிக நூர்த்துப்பட்டுவந்தார்கள்.  
அந்தி வரைக்கும் ஏதும்  
ஆகாரம் தின்னாமல் குந்தியிருந்து,  
குள்ளி அழுதார்கள்!  
ஜந்தாறுகாரில்  
இரவே ஊர்போய்விட்டார்!

எத்தனைபேர் சுற்றுமிந்த  
ஏழைக் கிழுவனுக்கு!  
இத்தனைநாள் மட்டுமிது  
யார்க்கும் தெரியாது!  
உண்மையினைக் கண்டெங்கள்  
ஊர் - விரலை முக்கில் வைக்கும்  
வண்ணம் மறைவாக வாழ்ந்தீர்!  
இறவாமல்....

இன்னும் உயிரோ டிருந்தேரே யாமாகில்  
என்ன வகையாய் அறிவோம் உறவினரை!  
செத்தாலும் செத்தீர் நும்  
செல்வக் குடும்பத்தைப்  
பத்தியமாய்ப் பார்த்திந்தப்  
பாரில் வழங்கிவரும்  
உண்மை உறவறியும் ஊர்!

(மறைந்த) கவிஞர். ஜீவா. ஜீவரத்தினம் அவர்கள்  
அமரச் நீலாவணன் பற்றி 1987 இல் எழுதிய  
—இது வரை எதிலும் அச்சேற்றத் கவிதை இது.

## நெஞ்சில் நிறைந்து நீலாவணன்

— ஜீவா. ஜீவரத்தினம் —

முன்னாட் கவிதை முறைமை பிறழாது  
பின்னாட் புதுமைப் பெருங்கடலுள் நீராடி,  
நெஞ்சைக் கவரும் நிகரில்லா வைரமணிச்  
செஞ்சொற் கவிச்சரத்தால் செந்தமிழை இன்புட்டி,  
விண்ணின் கவிதை மிடியைத் தொலைப்பதற்கு  
மண்ணைத் துறந்த வரகவிஞர் - என்னண்ணன்  
நீலா வணனை நினைக்கின்றேன்...  
சமுத்தில்,  
பாலாறு பொங்கிப் பரந்து வழிந்ததுபோல்,  
வெல்லச் சுவைக்கவிதை வெள்ளத்தில்  
நெஞ்செல்லாம் அள்ளுண்ட காலம்  
அகத்தைத் தொடுகிறது!  
நீலாவணன்,  
அந்த நேரில்லாக் காலத்தில்  
கோலோச்சும் காட்சி குளிர்ச்சி தருகிறது!  
எந்தத் தமிழேடும்  
இக்கவிஞர் பாடலென்றால்  
சந்தை பிடிக்கத் தமக்குள்ளே போட்டியிடும்  
காட்சி மனதைக் கவர்கிறது!  
நம்கவிஞர் ஆட்சி  
கவிதைக்கு அழகைச் சொரிகிறது!

நெஞ்சில் நிறைந்துள்ள நீங்கா நினைவுகளைக்  
கொஞ்சம் மறந்து,  
இன்று கோலோச்சும் பாவாணர்

வெட்டி ஓட்டுகின்ற விளங்காத சொற்கூட்டம்,  
பட்டம், பரிசு பெறும் - பான்மையினை எண்ணுகையில்...  
நீலா வணனிருந்தால்  
நிச்சயமாய்த் தன்கவிதை வேலால் ஏறிந்து  
விலக்கானோ விக்கினத்தை?  
கண்ணீர் சொரியும் கவிமகளைப்  
பூரிக்கப் பண்ணானோ?  
நாமதனைப் பார்த்து மகிழோமோ?  
எண்ணுகிறேன்... எண்ணுகிறேன்....  
எண்ணத்தின் மத்தியிலே,  
அண்ணன் நீலாவணனின் ஆத்மா ஒலிக்கிறது...

ஆசு இரியவைக்கும் ஆசிரியர்:  
ஆனாலும்,  
தாசன் கவிதைக்கு!  
தான் வாழ்நாள் அத்தனையும்  
தாய்மொழிக்குச் சீரூட்டும் தாகம் மிகுந்ததனால்  
பேய்போல் பிணித்த பெருங்கவிதைச் சன்னதத்தில்  
ஆயிரமாய்ப் பாடி அவனை அலங்கரித்தார்,  
வாயினிக்க நெஞ்சினிக்க வாழ்த்தி வளம் தந்தார்!

உள்ளத் தெழுகின்ற ஒவ்வோர் உணர்ச்சியையும்  
அள்ளிப் பிசைந்து  
ஓர் அழகுருவும் செய்தெடுத்தால்  
நீலா வணனை  
அங்கு நேரிலே கண்டிடலாம்!  
நாலான மேனி: நுடங்காத கம்பீரம்,  
கால்நடையில் வேகம்,  
கருமங்கள் செய்வதிலோ றால் போல் துடிப்பு:  
ரகசியங்கள் நெஞ்சில் இருக்க விடாத இயல்பு,  
எவரும் வாழ்வில் மறக்க முடியா மலர்ச்சிரிப்பு,  
நட்புக்கு நல்ல உவமை,  
நலிந்தோரின் உற்றுதுணை,  
எல்லாம் அமைந்திட்ட இவ்வுருவே நம்கவிஞர்!

நீலாவணனின் நினைவைத் தொடாத பொருள்  
ஞாலத்தில் இல்லையென்றே நான்துணிந்து கூறிடுவேன்!  
காதற் பெருக்கின் கலவிதரும் பேறுமுதல்  
சாதல் வரையுள்ள சங்கதிகள் அத்தனையும் -  
வாழும் கவிதை மரபு பிறழாத  
நீலாவணனில் நிலைபெற்று விட்டதனைச்  
சான்றோர் அறிவர்:  
தமிழ் இலக்கணத்தில்  
அவர் ஆன்று புலமைக்கு  
அவர் கவிதை சாட்சிதரும்!  
பண்டை இலக்கியத்தில் பாண்டித்யம்:  
இந்நாளிற் கண்ட புதுமைக் கவியாற்றல்  
யாவும் வழி - கவிஞரின் கவிதைத்  
தொகுப்பு நூல் \* 'வழி' காட்டும்!  
அந்த 'வழி' யில்  
அவர் வீசும் தெளிமருந்து  
இந்நாள் செயற்படுமேல்,  
நம்கவிதைத் தோட்டத்தைப் பிடித்த  
தொற்றுநோய் மாய்ந்தொழிதல்  
நாற்றுக்கு நூறு நுகரத் தகுந்தவுண்மை!

நீலாவணனை விட்டு நீங்காத பண்பொன்று  
'வேளாண்மை, இல்லாம் விரியத் திறந்திருக்கும்:  
நண்பர் பலர்வருவர்,  
நாவக் குருசி தரும் தின் பண்டம்,  
தேனீ, சிகரட்... அதற்கப்பால்,  
பத்திரிகைச் செய்திகளைப் பற்றி விமர்சனங்கள்,  
புத்தகம் போடல்,  
புதுக்கவிதை, நாவல்கள்...  
இப்படியே நீஞும் இலக்கிய சர்ச்சையின்பின்,  
தப்பாமல் அண்ணர் தனது கவிதையொன்றைப் பாடுவார் -  
எம்மைப் பரவசத்தில் ஆழ்த்திடுவார்!  
"கூடுவோம் நாளை"  
எனக் கூட்டம் கலைந்து செல்லும்!

வேளாண்மை' என்றோர் விரிவான காவியத்தை  
வாழ் நாளுட் பாடி, வளமட்டு மாநகரார்  
பண்பாட்டை எங்கும் பரப்பும் அவராசை  
கண்பட்டுப் போனதுபோல் காற்பங்கில் நிற்கிறது'  
அந்தவோர் ஆசைமட்டும் அல்ல:  
அவர்மறைய ஐந்துநாள் முன்னர்  
அகில இலங்கையையும்.  
உள்ளம் உருகவைத்து ஓர்துயரை நாம் கண்டோம் -

\*\*வள்ளம் ஒன்று  
எங்களது வாவியில் ஆழந்ததனால்  
ஏழெட்டுப் பேர்கள் இறந்தார்கள்!  
எல்லாரும்  
நாளுக்கு நாள் பழகும் நம்மை அறிந்தவரே!  
தாங்க முடியா அச்சம்பவத்தை வித்தாக்கி  
நாங்கள் ஒருமூவர்! நல்லதொரு காவியத்தைப்  
பாட இருந்தோம்,  
பகவான் அவரைத்தன் கூட அழைத்ததனால்  
கொஞ்ச தமிழ் அன்னை  
ஒரு பாமாலை தோற்றாள்!  
நம் பாவலரின் ஆசைகளை  
நாமாவது முனைந்து நாட்ட விழைகின்றோம்,  
ஈழத்தில் நல்ல இலக்கியத்தை நாடுகின்ற  
நாள் மின்டும் தோன்றும் என்ற  
நம்பிக்கை உள்ளதனால்  
காத்திருக்கின்றோம்.  
கவிஞரின் ஆசை மொட்டும்  
புத்துக் குலுங்கும் புவி!

\* வழி - கவிஞரின் கவிதைத் தொகுப்பு நூல்

\*\* 1975 ஜூன் வரி முற்பகுதியில் துறைநீலாவணைத் துறையில்  
நிகழ்ந்த சோக சம்பவம்.

28.07.2001இல் கல்முனைப் பிரதேச செயலகக் கலைஞர் பேரவை நடாந்து  
நீலாவணனின் ஒத்திகை (கலிதைத் தொகுதி) நூல் அறிமுகவிழாவில்  
கலிஞர் முச்டாசன் அவர்கள் நிகழ்த்திய உரையின் கருக்கம்

# நிரைற் கலிஞர் நீலாவணன்

— முச்டாசன் —

இஃ ம்பதுகளில் எழுத்த தொடங்கிய கலிஞர் நீலாவணன், அவர் அமரராகும்வரை (1975) ஓயாது எழுதிக் கொண்டே வாழுந்தார். சமூக வாழ்வியலின் சகல கோணங்களையும் படம் பிடித்துள்ளார். இவர் எழுதியவற்றில் அறுபதிலிருந்து எழுபத்தைந்துவரை எழுதிய கலிதைகளே உச்சமான கலிதைகள் என்று சொல்லலாம். மாத்துத் தமிழ்க்கலிதை அறுபதுகளின் கலிதைகள் என்று சொல்லலாம்.

நாங்கள் மரபுக்கலிதை, புதுக்கலிதை என்று பிரித்து, முழுமனதோடு ஒன்றையும், அரைமனதோடு மற்றதையும், நோக்குவது ஆரோக்கியமான இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உறுதுணை புரியுமா என்பது சந்தேகமே. தற்காலத்தில் எழுதப்படுகின்ற மரபுக்கலிதைகளிலும் வேண்டாத சொல்லடுக்கு வகைகளும் உள்ளன. அது போல் புதுக்கலிதை என்று எழுதப்படுவதை வகைகளும் உள்ளன. அனு போல் புதுக்கலிதை என்று எழுதப்படுவதை வகைகளிலும், வீணான சொற் பிரயோகப் போலிகளும் உள்ளன. உணர்ச்சிகளிலும், வீணான சொற் பிரயோகப் போலிகளும் உள்ளன. அது வாக்கியங்களை ஈட்டிக் குறைத்து முறித்துப் பிரசுரித்துவிட்டால், அது புதுக்கலிதை ஆகிவிடாது. எந்த வடிவத்தில் அமைந்தாலும் அது உயிருள்ள கலிதையாய், கலிதை இலட்சணங்கள் நிறைந்தாய் விளங்கவேண்டும். அதுவே வரவேற்கத்தக்கது.

கலிதை என்பது இதயத்தால் உணரக்கூடியதாகவும், இன்பம் பயப்படாதாகவும், அழகிய கற்பனைகள் நிறைந்ததாகவும், அமைய வேண்டும். அத்தோடு படிக்குந்தோறும், உணர்வைகளைக் கிளருத்தக்கதாகவும் இருப்பதோடு சிந்தனையில் விரும்பத்தக்க மாற்றுத்தை ஏற்படுத்தக் கூடியதாகவும் தோடு நிறந்தனையில் விரும்பத்தக்க மாற்றுத்தை ஏற்படுத்தக் கூடியதாகவும் தோடு சிந்தனையில் விரும்பத்தக்க மாற்றுத்தை ஏற்படுத்தக் கூடியதாகவும் அமைவதே சிறந்த கலிதையாகும். இத்தன்மைகள் நிறைந்தது மரபுக்கலிதையாகவோ, புதுக்கலிதையாகவோ, எதுவாக இருந்தாலும், அவற்றை

விரும்பி வரவேற்பதே சரியானது. அப்போதுதான் சிறந்த கலிதைகள் - நம்மத்தியில் தோன்றி எம்மொழிக்கு வளம் சேர்க்க வழியேற்படும்.

இந்தவகையில் நீலாவணனின் பல நூற்றுக்கணக்கான கலிதைகள் தமிழுக்கு அணிசேர்க்கும் நவீன கலிதைகள் என்றே சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகின்றேன். அண்மையில் வெளிவந்த 'ஒத்திகை' கலிதை நூலை எடுத்துக் கொண்டால் இது 186 பக்கங்களில் அழகிய மூவர்னை அட்டைப்படத்தோடு நன்னால் வெளியீடாக கவர்ச்சிகரமான அமைப்பில் 80 கலிதைகளை உள்ளடக்கியதாய் வெளிவந்துள்ளது. இது நீலாவணனின் இரண்டாவது கலிதைக் தொகுதி.

இத்தொகுப்பிலுள்ள பெரும்பாலான கலிதைகள், அவர் எழுதிய நாட்களிலே, நீலாவணனின் முத்துமுத்தான் அழகிய கையெழுத்துப் பிரதியிலே படித்து ரசித்திருக்கிறேன். தற்போது அவற்றை அழகான ஒரு தொகுதியாக அச்சருவில் பார்க்கும் போது ஒரு மன நிறைவு ஏற்படுகின்றது. நீலாவணன் அமரராகி சுமார் கால் நூற்றாண்டு கடந்த பின்பே அவருடைய முக்கியமான ஒரு கலிதைத் தொகுதி வெளிவந்திருக்கிறது என்பது தூர்ப்பாகக்கியமானதே. என்றாலும் இன்னும் காலந்தாழ்த்தாமல் 'ஒத்திகை' நூல் வெளிவந்ததால் ஆறுதல் அடையலாம்.

இந்நாலிலுள்ள கலிதைகள் எழுதிய காலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு நான்கு பிரிவுகளாக வகுக்கப்பட்டுள்ளன. 50 - 59 களில் எழுதியவை 08 கலிதைகளும், 60 - 64 வரை எழுதியவை 34 கலிதைகளும், 65 - 69 வரை எழுதியவை 29 கலிதைகளும், 70 - 74 ஆண்டு வரை எழுதியவை 09 கலிதைகளுமாக மொத்தம் 80 கலிதைகள் உள்ளன. இவ்விதம் காலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்கினாலும் பொருளை அடிப்படையாகக் கொண்டு சிந்திப்பதும் பயன்தரத்தக்கதே. இவர் காதலில் ஆரம்பித்து, தமிழ்த் தேசிய உணர்வில் பயின்று, சமூகமுரண்பாடுகளையும், அவஸ்தாகளையும் எழுதி வளர்ந்து இறுதிக் காலத்தில் ஆன்ம நேய உணர்வில் ஊறித்தினைத்து நிகரற்ற கலிதைகளைப் படைத்துத் தந்து இறவாப் பெருவாழ்வு பெற்றுள்ளார்.

வெள்ளை உளத்தோடும், விரிந்த மனப்பான்மையோடும் பழகிய நீலாவணன், வாழ்க்கையில் உணர்ச்சி வசமானவராகவே விளங்கினார். எவ்விடத்திலும் தனது கம்பீரத்தை நிலைநாட்டியே வந்தார். ஒரு சர்ச்சையில் கூட, "என்னைத் தெரியும் எனக்கு" என்று தன்நம் பிக்கை மிகுந்த கலிஞராகவே பிரதிபலித்தார். அதனாலே தான்:

"இதுவரை உலகிலை  
எல்லைஙரு புலவனும் இசைத்திடாததுவாய்,

மக்கள் கலைத்திடாததுவாய்,  
புது எழில் பெரவிகிற  
கவிதைன வழியினை  
நினைத்து நினைத்து.....”

நெஞ்கருகி பன்முகநோக்கோடு சமூக யதார்த்தக் கவிதைகளையும், ஆன்மீக உணர்வுக் கவிதைகளையும் ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாதவாறு, படைத்துத்தந்துள்ளார்.

ஒத்திகை நூலிலுள்ள கவிதைகளில், 'ஓடிவருவதென் நேரமோ? நானென்ன விலைப்பொருளா? இனிக்கும் அன்பு, காணேன் உன்னை, சீவனைத்தான் வேண்டுமா, வேடான், பூக்கொய்யவரவில்லை, என்பவை காதல் உணர்வுக் கவிதைகள். சுத்து, போதியோ பொன்னம்மா, வெளுத்துக்கட்டு, போன்றவை சமூக அவலங்களை அநீதிகளை, அக்கிரமங்களைப் படம் பிழித்த கவிதைகள். வெள்ளையா நான்வளர்த்த வீரா, இரகசியம், விழா, புற்று, தீப்பள்ளயம், ஒருசொல், மானம், பரிவு - பொங்கல் உவர்ப்பு, போன்றவை, சமூகக் குறைபாடுகளைச் சுட்டும் கவிதைகள். மங்கள நாயகன், ஓ... என் வண்டிக்காரா, நெருப்பே வா, ஒத்திகை, ஏக்கம், முத்தக்காச்சு, போட்டா பிழிக்காமல் போம், பட்மபார்ப்போம், பட்டம், பலூன் போன்றவை ஆன்மீக உணர்வைச் சித்தரிக்கும் குறியீட்டுப் பாங்கான கவிதைகள்.

பொதுவாக நீலாவணனின் ஆன்மீகத் தேடல் தொடர்பான கவிதைகள் அவரின் தனிச்சிறப்புக்களில் ஒன்றாகும். மேலும் இவரிடம் காணப்படும் தனிச்சிறப்புக்களில் மற்றொன்று புதிய உவமைகளைக் கையாண்டமை ஆகும். உதராரணமாக 'பொங்கல் உவர்ப்பு (93) என்னும் கவிதையை நோக்கினால்.

”உண்மையின் புன்முறையை போலக்  
கிழக்கெல்லாம் வென்னைய் பரந்து வெளுப்பாகி,  
மெல்ல மெல்லக்  
கஸ்குல் நடுங்கிக் கடைகட்ட  
ஆழியிடைச் சிங்கம் பிடிரிசிலிர்த்தாப்போல்  
செங்கதிரோன் தேரன்றுதற்கு முன்பே  
துணைவி துயிலெழுந்து  
தேன் தமிழூக் காதில் தெளித்தான்,  
குளித்தேன் போய்து...  
புதுப் பானைக்குள்  
நிலவைச் சாறுபிழிந்த  
சலவைப் பால் ஊற்றி.... என்பவை அவரின் ஆழகிய கற்பனைக்கு  
அத்தாட்சிகளாகும்.

‘எதுவாழ்வு’ என்னும் கவிதையில்,

“தாள்களிலே அச்சடிக்கும் தமிழூல்லாம் இலக்கியமா?  
தனித்து வாழ,  
ஆழமுள்ள பெருள் கண்டு  
அழியாத பெருள் பாடல் எனக்கு வாழ்வு!  
ரலத்தால் மலியாத  
கேலலழில் கவிப்பைத்தல் எனக்கு வாழ்வு!” என்று எழுத்தின் நோக்கை விளக்குகின்றார்.

மேலும்,

“ நிலவுழகம் தாளாக  
நீண்டவெல்லாம் மையாக, நீண்ட உன்றன்  
கலை குலுங்கும் தளிர்க்கரத்தால்  
கட்டியதோர் காலியமாம் கடிதம் கண்டேன்!”

(நானென்ன விலைப்பொருளா)

மாடு மிதித்து மசிந்த வயற்சேற்றிடையே  
போடும் முனை நெல்லே புழியொடும் ஒன்றாகிக்  
கூடினார் போல் விழிகள் கூடிற்று,  
வேடுவன் கை அம்பு துளைக்க  
ஒரு ஆண்சிங்கம் வீழுந்து பட்ட  
சம்பலம் போல் ஆனது அச்சங்கதியும்,  
தெம்புடனே கையைப் பிடித்தார்....

(இனிக்கும் அன்பு)

போன்ற சொற்சித்திரங்கள் நீலாவணனின் ஆழியாத முத்திரைகள், இவ்விதமாக வாழ்வியலைப் பல கோணங்களிலும் படம் பிழித்த ஒப்பற்ற கவிஞரின் ஆக்கங்கள் வெளிவரவேண்டியவை இன்னும் உள்ளன. பாநாடகங்கள் (மழைக்கை, மனக்கண், பட்டமரம், சிலம்பு, துணை) குறுங்காவியம் (வடமீன்) கவி அரங்கக் கவிதைகள், உருவகக்கதைகள், முதலியவை நாலுருப் பெற்றால் இலக்கிய நெஞ்சங்களுக்கு நல்லிருந்தாக அமையவே செய்யும்.

ஆகவே நிகரற்ற கவிஞரான நீலாவணனின் கவிதைகள், ஈழத்துத் தமிழ்க்கவிதை உலகின் பொற்காலத்திற்கு வழி வகுத்தது என்பது உண்மையே.



# கவிஞர் மாலை

(காலாண்டு கவிதா நிகழ்வு)

## கவிஞர் நீலாவணன் கவிதைகள்

29.09.02 ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலை 5.30



கவிதாமாலை நிகழ்வில் மங்கல விளக்கிற்றும் திருமதி அழகேஸ்வரி சின்னத்துரை (நீலாவணனின் மனைவி)

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை கொழும்புச் சமீழிச் சங்கத்தில் நடைபெற்றது. இந் நிகழ்வில் திரு.எஸ்.எழில்வேந்தன் நிகழ்ச்சியைத் தொகுத்து வழங்க. கவிஞர் நீலாவணனின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கவிதைகள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சிறந்த கவிஞர்களால் மொழியப்பட்டன. திருமதி நீலாமதி பிச்சைய்யப்பாவின் தமிழ்வாழ்த்து. பின் கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத் தின் பொதுச் செயலாளர் திரு.ஆ.இருகுபதி பாலஸ்ரீதரனின் தலைமையுரையும் வரவேற்புரையும் இடம் பெற்றன. பின்வரும் கவிஞர்கள் பின்வரும் கவிதைகளை மொழிந்தனர்.



தமிழ் வாழ்த்திசைக்கும் திருமதி நீலாமதி பிச்சைய்யப்பா



தலைமை வசித்த கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கச் செயலாளர் ஆ.இருகுபதி பாலஸ்ரீதரன். கவிஞர்கள் ஜின்னாவுற் எழிபுத்தீன். செங்கத்தீரான். இளையதம்பி தயானந்தா. த.சிவசங்கர் ஆகியோர்.

### கவிஞர்கள்

ஜின்னாவுற் எழிபுத்தீன்

சோ. தேவராஜா

இளையதம்பி தயானந்தா

கமலினி செல்வராஜன்

க.கலாகரன்

செங்கத்தீரான்

ஸ்ரீதர் பிச்சைய்யப்பா

சிதம்பரப்பிள்ளை சிவகுமார்

த.சிவசங்கர்

லோ.பிரசன்னா

செல்வி. கலைவாணி

கிண்ணியா அமீர் அலி

ஏ.ஆர்.வாமலோசனன்

தி.திருக்குமரன்

### கவியைத் தலைப்பாட்கள்

"பசையற்ற மண்"

"வெளுத்துக்கட்டு"

"போதியோ பொன்னம்மா"

"ஆட்டுக்குடல் ராமசாமி"

"வெள்ளையா நான் வளர்ந்த வீரா"

"விடுதியில் வேந்தன்"

"புற்று"

"பாவும் வாத்தியார்"

"உறவு"

"பிள்ளையார்விட்ட பிழை"

"முருங்கைக் காய்"

"வாய்க்காத புத்தாண்டு"

"ஆட்டுக்காரமுடச் சிறுவன்"

"அடிசடையா"

"துயில்"

"கவிதை"

"நெருப்பே வா"

"குழைப்பலா"

"நம்பிக்கை"

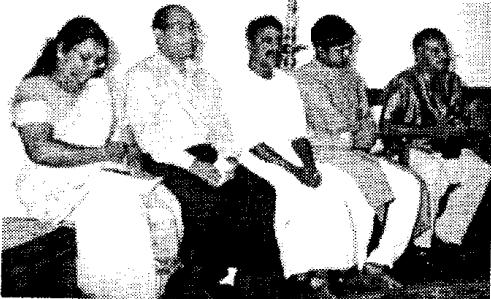
"இன்றுனக்குச் சம்பளமா?"

முதுபெரும் கவிஞரான அமர் நீலாவணன் அந்தந்தக் காலங்களில் வடித்த கவிதைகளை இக்கால இளம் கவிஞர்கள் மேடையிலே தத்தம் தனித்துவமான பாணியில் மொழிந்தவை நீலாவணன் கவிதைகளை ஒரு புதிய கோணத்திலிருந்து சுவைக்கும் வாய்ப்பை வழங்கியது. எழில் வேந்து



தன் (நீலாவணன் அவர்களின் மகன்) ஒவ்வொரு கவிதைத் தலைப்பும் படிக்கத் தொடங்கப்படுவதற்கு முன்னர் சருக்கமாக அக் கவிதை எழுந்த சந்தர்ப்பத்தையும், பின்னனியையும் தொகுத்திவுமார். திதிருக்குமரன், ஏ.ஆர்வாமலோசனன், இன்னுமோர் சிறப்பாகும்.

**ஞாதாரி பிச்சையப்பா ஆகியோர்.**



கவிஞர்கள் செல்லிகலைவாணி, சோதேவராஜா, க்கலாகரன், லோமிரசன்னா ஆகியோருடன் தொகுப்புரை வழங்கிய எஸ்.எழில்வேந்தன்.

குழு நிச்சயம் பாராட்டப்பட வேண்டிய தாகும். நிகழ்வின் இறுதியில் கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கத் துணைச் செயலாளர் திரு. ஆழ்வாப்பிள்ளை கந்தசாமி நன்றியுரை ஆற்றினார். கவிஞர் நீலாவணனின் மனைவியுட்பட அவரது குடும்ப அங்கத்தவர்கள் பலரும் இந்நிகழ்வில் வந்து கலந்து கொண்டும் குறிப்பிட்டத்தக்கது.



தமிழ் வாழ்த்துப் பாடும் திருமதி. நன்றியுரை ஆற்றும் திரு. ஆழ்வாப்பிள்ளை கந்தசாமி (ஆசிரியை, வாப்பிள்ளை கந்தசாமி (கொழும்புத் தொகோழும்பு விஜயாத்தினம் இந்து தமிழ்ச்சங்கத் துணைச் செயலாளர்) மத்திய கல்லூரி

**ஞாதாரி - ஆழ்வாப்பிள்ளை கந்தசாமி**

 <b>நால் ஆசிரியர் முதற் பதிப்பு வெளியீடு உரிமையும் அட்டை அச்சு</b>	<b>நால் :</b> வழி <b>ஆசிரியர் :</b> நீலாவணன் <b>முதற் பதிப்பு :</b> மே, 1976. <b>வெளியீடும் உரிமையும் :</b> திருமதி. நீலாவணன், பெரிய நீலாவணை, கல்முனை, <b>அட்டை :</b> எஸ்.கே.சௌந்தராஜன் (சௌ) <b>அச்சு :</b> நெயின்போ பிரின்டர்ஸ் 231, ஆதிரிப் பள்ளித் தெரு, கொழும்பு - 13
 <b>நால் ஆசிரியர் முதற் பதிப்பு அச்சு வெளியீடு அட்டை உரிமை</b>	<b>நால் :</b> வேளாண்மை (குறுங்காவியம்) <b>ஆசிரியர் :</b> நீலாவணன் <b>முதற் பதிப்பு :</b> 1982 செப்டம்பர் <b>அச்சுப்பதிவு :</b> அமுதா அச்சகம் முதூர். <b>வெளியீடு :</b> தங்கம் வெளியீடு - முதூர். <b>அட்டைப்படம் :</b> நிர்மல் <b>உரிமை :</b> திருமதி. நீலாவணன்
 <b>நால் ஆசிரியர் முதற் பதிப்பு அச்சு வெளியீடு அட்டை உரிமை</b>	<b>நால் :</b> ஒத்திகை- நீலாவணன் கவிதைகள் <b>முதற் பதிப்பு :</b> மே 31, 2001 <b>நால் ஆசிரியர் :</b> நீலாவணன் <b>பதிப்புரிமை :</b> எஸ். எழில்வேந்தன் <b>வெளியீடு :</b> நன்னால் பதிப்பகம், 48/3, புனித மரியாள் வீதி, கொழும்பு 15, இலங்கை, தொலைபேசி - 526495. <b>E-mail :</b> seventhan@yahoo.com <b>அச்சிடுபவர் :</b> யுனி ஆர்ட்ஸ் (பிரைவேட்) லிமிடெட், கொழும்பு 13.

	<p>நால் : கால ஒட்டத்தினுடே ஒரு கவிஞர் நீலாவணன் வாழ்வும் இலக்கியப் பணியும்</p> <p>ஆசிரியர் : கலாந்தி சி.மெனகுரு</p> <p>முதற் பதிப்பு : மார்ச் 1994</p> <p>அச்ச : குர்யா அச்சகம், சென்னை-41,</p> <p>வெளியீடு : தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையுடன் இணைந்து சுவத் ஏசியன் புக்ஸ் 6/1 தாயார் சாகிப் வெது சந்து சென்னை-600 002</p>
---	---

	<p>நால் : நீலாவணன் - எஸ் போ.நீலாவணனுகள்</p> <p>ஆசிரியர் : எஸ் பொ.</p> <p>வெளியீடு : காலம்(கன்டா) வெளியீட்டுடன் இணைந்து மிதிர வெளியீடு 375-10 ஆற்காடு சாலை சென்னை -600 024 இந்தியா</p> <p>முதற் பதிப்பு : செப்ரெம்பர் 1994</p> <p>உரிமைப் பதிவு</p> <p>அமைப்பு : இஸ்மிறை எம்.ஏ.ரஹ்மான்.</p>
---	--

"பறையின் மகள் தூங்குதின்ற  
அறைக்கதவை நள்ளிரவில்  
பதுக்கிச் சென்று  
குறையதியால் மதுவெறியில்  
தட்டுகின்ற கோமங்காள்!  
கெங்குசம் நிலலீர்!  
நிறையுடையாள் பெருங்காத  
கற்பென்னும் நிதியுடையார்  
நெஞ்சை ஈர்த்தால்  
முறையாக மணப்பதிலே  
வஞ்ச யென்ன? ஏற்குமே  
முதுகில் மேனம்"

- நீலாவணனின் 'பாய்விரித்து வையங்கள்' (1959) கவிதையிலிருந்து

அமரர் நீலாவணன் நினைவு

## அன்றைய மறக்க முடியுமா?

- மனிக்கவிராயர் மணிவாசகன் -

"பாடும் மீன்" முதலாவது சஞ்சிகையின் முதலாவது இதழை வெளியிடுவதற்கு முன்பு கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கம் அதன் செயற் குழுக் கூட்டத்தைக் கல்முனை பாத்திமாக் கல்லூரி மண்டபத்தில் நடத்தியது. கூட்டத்திற்கு அமரர் கவிஞர் நீலாவணன் தலைமை வகிக்க கவிஞர் பாண்டியூரன், எம்.ஏ.நூலீமான், மு.சடாட்சரன், சசி ஸ்ரீபன் (சண்முகம்-சிவலிங்கம்) ஜீவா ஜீவரத்தினம், மருதூர்க்கனி. மருதூர்க் கொத்தன். அருகணேஷ், மருதூர்வாணன், திலகன், தருமலிங்கம், மணிவாசகன்(நான்) ஆகியேர் கலந்து கொண்டனர். அண்ணன் கவிஞர் நீலாவணன் அவர்களைச் சிறப்பாசிரியராகக் கொண்ட 'பாடும் மீன்' இதழை ஏற்கக்குறைய எல்லோரும் சிலாகித்துப் பேசினர்.

ஆனால், நான் எழுந்து சற்று வித்தியாசமாக ஒரு கருத்தைச் சொன்னேன். "பாமர மக்களுக்கும் புரியும் படியாக இன்னும் இலகு தமிழில் - எனிய நடையில் படைப்புகள் அமைதல் சஞ்சிகையின் விற்பனைக் கிராக்கியை மக்களிடையே ஏற்படுத்த ஒரு வாய்ப்பாகும்" இதுதான் நான் கூறிய கருத்து.

நான் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

அண்ணன் நீலாவணனுக்கு இக் கருத்து பெரும் ஆத்திரத்தை மூட்டி விட்டது. அவர் சட்டென்று எழுந்து 'தம்பி' மணிவாசகன் சொல்வதைப் பார்த்தால் சிரிப்புத்தான் வருகிறது. பாப்பாக்கள் பாமரர்கள் இலக்கியமா நாம் படைக்க இங்கு கூடியுள்ளோம். இவர் கள் வேண்டுமென்றால் - "அம்புலிமாவை, 'கல்கண்டை' வார்கிப் பார்க்கட்டும்! நாம் சற்று தரமான - அழகான குற்றோர் காமுறூம் வண்ணம் இலக்கியம் படைப்போம்! "பாடும் மீன்" குடிசைக்குப் போவதைவிட, கோபுரத்தை எட்டுவதையே நான் விரும்புகிறேன்" - என்று சற்று காரசாரமாக - என்னைப் பார்த்தபடியே உரத்த குரலில் கூறிவிட்டார். எல்லோரும் என் முகத்தைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தார்கள். எனக்கு 'என்னவோ' போவிருந்தது,

அதன் பின் சில வார்காலம் அவர் என்னோடு பேசவில்லை. வீதியில் அவரைக் காண நேரிட்டாலும், கல்முனையிலுள்ள மருகன் எல்லோர்ஸ்

குடையில் (அநேகமாக பத்திரிகை வாங்க வருவார்) சந்திக்க நோர்ந்தாலும் எதுவுமே பேசமாட்டார். யாரோ ஒரு பகைவனைப் பார்ப்பது போல - சில சில வேளைகளில் பார்த்து விட்டுச் செல்வார். இது என் நெஞ்சைக் குடையும் ஒரு சங்கடமான - வேதனையான நிகழ்ச்சியாகி விட்டது. அண்ணன் என்னோடு இப்படிச் சின்ன விசயத்துக்காகக் கோபித்து விட்டாரே என்று எனது சக நண்பர்களிடம் கவலைப்பட்டுப் பேசித்திருந்தேன்.

ஒரு நாள் -

பாண்டிருப்பிலிருந்து அண்ணன் வேல்முருகு (முன்னாள் மா.அ.ச. உறுப்பினர் - கூட்டணிப் பிரமுகர்) அவர்களைச் சந்தித்து விட்டுக் காலை 11 மணியளவில் பைசிக்களில் வந்து கொண்டிருக்கும் போது - கல்முனை வைத்தியசாலைக்கு முன்பாக - அண்ணன் நீலாவணன் பைசிக்களில் எதிர் கொண்டு வருவதைக் கண்டேன். அவரைக்கானும் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் - என் மனம் ஏதோ குற்றவாளியின் மனம் போல் - படிப்பத்து அடித்துக் கொள்ளும். அவர் என்னைக் கடந்து போகும்வரை அவர் முகத்தையேநான் பார்த்துக் கொண்டே வந்தேன். இன்றைக் காவது அண்ணன் சிரிக்கமாட்டாரா? என்ற ஒரு ஆதங்கம் என் மனத்துள் படிப்பத்தவரு!

என்ன ஆச்சரியம்!

என்னை நெருங்கியதும் அவர் பைசிக்களை நிற்பாட்டி "தம்பி மணி" சுதந்திரன் கவிதை கண்டன். இன்னும் ரெண்டு வரிகள் கூட எழுதியிருக்கலாம். நல்லாயிருக்கு தொடர்ந்து எழுதுங்க!" என்று கூறிவிட்டு ஒரு பழைய சிரிப்பை உதிர்த்துவிட்டுச் சென்றார். ஒரு நிமிடம் நான் திகைத்துப்போய் நின்றேன்.

சுதந்திரன் பத்திரிகையில் அந்தக் கிழமை எனது கவிதையொன்று பிரசரமாகியிருந்தது. அதைத்தான் அவர் அப்படி மனம் திறந்து பாராட்டிச் சென்றார். அவரது மனத்திற்கு நல்லது என்று பட்டால் கோபதாபங்களை மறந்து பாராட்டும் உயர்ந்த இயல்பு - என்பதை நிருபித்து விட்டார் அவர்.

சுதந்திரனில் கவிதை வந்த செய்தி எனக்குத் தந்த மகிழ்ச்சியைக் காட்டிலும் - என் மதிப்புக்குரிய அண்ணன் நீலாவணன் - சில வார இடைவெளிக்குப்பின் - கோபத்தை மறந்து அன்று என்னோடு பேசிய நிகழ்வுதான் - எனக்குப் பெரு மகிழ்ச்சியைத்தந்தது.

என் வாழ்க்கையில் இதை நான் மறக்கமுடியுமா? - எப்படி மறக்க முடியும்? மறந்த அந்த மார்கவினாரை நினைக்கும் போது, எனக்கு இந்த நிகழ்வே நினைவுக்கு வரும்.

## நீலாவணன் என்னும் அழகிய கவிதைச் சோலை

— மருதூர்க்கணி —

**நீலாவணனின் அழகிய கவிதைச் சோலை செழித்து வளர்ந்து, காய்த்துப் பழுத்து நிரம்பி வழிந்தது. அவற்றை ரசீக்கவும், அங்கு தாகத்திற்குப் பருகவும், கிளிக்குஞ்சுகளும், மணிப்புறாக்களும் அங்கு வந்து கூடின. அந்த அழகிய கவிதைச் சோலை இரவும் பகலும் கல்யாண வீடுபோல சதா கலகலப்பாகவே இருந்தது.**

சிந்தனைகள் வளர்ந்து - சிறு முளைத்த அந்தப் பறவைக் குஞ்சுகள் முழுமனித குலத்துக்குமான விமோசனத்திற்குமான பாதையைத் தேடிப் பறக்கத் தொடங்கின. ஆனாலும் தாம் வளர்ந்த கவிதைச் சோலையை மறக்கமுடியாமல் நினைவுகளில் மீட்டிக் கொண்டேதான் பறந்து கொண்டிருந்தன.

இன்று, உயர்ந்த - உன்னதமான மனிதாபிமான லட்சியத்திற்காக குரல் கொடுத்துப் பாடும் அந்தப் பறவைகளின் திட்சன்யமான கவிதைக் குரல்கள் உலகத்தின் மூலை முடுக்குகளிலெல்லாம் எதிரொலிக்கின்றன. மனிதனை மனிதன் சுரண்டாத விடுதலையின் சவர்க்க மூழியைப் படைப்பதற்காக அவர்களின் எழுத்தாயுதங்களால் வாழ்வென்ற வீணையில் பூபாளம் இசைத்து மீட்டப்படுகின்றன!

இந்த லட்சியங்களால் புடம் போடப்பட்டு, இன்று நிமிர்ந்து நின்று பிரகாஷிக்கின்ற இந்தக் கவிதைப் பறவைகளின் அன்றைய அழகிய - மனிதாபிமானத்தோற்றத்திற்கு அடியெடுத்துத் தந்த பெருமையும் சிறப்பும் நிச்சயமாகவே நீலாவணனின் அழகிய கவிதைச் சோலைக்கே உரியது.

இந்த அழகிய கவிதைச் சோலையில் இரவு பகலென்று பாராமல் ஆவேசத்தோடு சதா பாடிக்கொண்டிருந்த அந்த ஆண் குயிலின் இனிய நாதம், திமிரென்று 11-1-75- ஆந் தேதி பிற்பகலிரவு 11-30 மணியளவில் நின்றேவிட்டது! ஆனாலும் அந்த, அழகிய ஆவேசப்பிள்ளுப் பறவைத்த கனம் பொறிகளின் இனிய நாதம் தொடர்ந்தும் கேட்டுக் கொண்டேயிருக்கும். இந்தக் கனம் பொறிகளின் இனிய நாதம் இந்த உலகத்தின் மாற்றத்திற்காக ஓங்கிப்பாடிக் கொண்டேயிருக்கும்!



12-1-75- ஆந் தேதி ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை, பனிப்டர் பிரதேசத்தின் கடுங்குளினர் நினைவுட்டிக் கொண்டிருக்கின்றது. பொல்லாத பயங்கரமான குளிர் வீசுகின்றது. இருதய நோயாளர்கள் கவனமென்ற வைத்தியர்களின் அறிக்கைகளையும் நினைத்துப்பார்த்த வண்ணம் நான் கடற்கரைப் பக்கமாகப் புறப்படுகிறேன்.

மாசிமாத மழைப்பனி, மரகதத்திலில் நித்திலம் கொட்டியும் தூசு நீலீய மெத்தெனும் போர்வையில் துயில்கிறாள். தூரத்தே தாய்மையின் பாசம் மூற்றிய பக்வொன்று தன் கண்றை 'ம்மா' என்று அழைக்கிறது. என்ற நீலாவணனின் 'வேட்கை' கவிதையின் அடிகளை அன்றைய விடையுற் பொழுதோடு தொடர்புறுத்திக் கொண்டு கடற்கரை ஓரமாக நடந்து கொண்டிருக்கிறேன்.

பசையற்ற வெம்புமணலிலும் பசுமைகானும் - உழைக்கின்ற மக்களின் நம்பிக்கையைப் பிரதிபலிக்கும் நீலாவணனின் 'பசையற்ற மண் கவிதையின் களத்தினை ஊடறுத்துப் போகையில், 'வண்ணார் துணி வெளங்கும் தோணா' தெரிகின்றது. அதற்குக் கிழக்கில் கடற்கரையில் தோணி ஒன்று கரை சேருகின்றது; நான் அந்த இடத்துக்குச் செல்லுகிறேன். வலையில் தோறா, அறுக்குளா, பாலை மீன்வகைகள் பட்டுத் துடிப்பது தெரிகின்றது! வலை இழுக்கின்ற மீனவர்கள் பற்றிய நீலாவணனின் குழந்தைப் பாடலைன்று எனது வாய் முனுமுனுக்கின்றது.

தோணியிலிருந்து இறக்கி கரைக்குவதுத் தலையில் என்னை உற்றுப் பார்க்கிறார்! 'இரவு நீலாவணன் இறந்தாமே...' என்று என்னிடம் கேட்கிறார்.

என்னால் நம்பவே முடியவில்லை! ஓட்டமும் நடையுமாக வீட்டுக்கு வந்து சேருகிறேன். மனைவியிடமும் சொல்லிவிட்டு 'கொத்த'னிடம் ஒடுக்கிறேன். அந்தப் பாரச் செய்தியை கொத்தனுக்கு நான் தான் முதலில் ஏத்திவைக்க வேண்டியிருந்தது. அவரையும் பைசிக்கிள் வண்டியில் ஏற்றிக் கொண்டு நீலாவணனின் வீட்டுக்குப் போய்ச் சேருகின்றேன்.

அந்தப் பொல்லாத காட்சி என்னை அப்படியே உருக்கியே விட்டது, எங்கள் அன்புக்கும் பாசத்துக்குமுடிய நீலாவணன் நீண்ட உறுக்கத்தில் கிடந்தார். அண்ணியும், மருமக்களும் உற்றார் உறவினர்களும் பிரிவைத் தாங்கமாட்டாமல் தம்மைக் கசக்கிப் பிழிந்து தாரையாக வார்த்து ஊற்றிக்கொண்டு கிடந்தார்கள்!

அண்ணன் நீலாவணன் 1964 - ம் ஆண்டு எழுதிய, 'இந்த உலகில் இருந்த சில நாழிகையில்....' என்ற 'துயில்' கவிதைதான் எனக்கு ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அந்தக் 'துயில்' கவிதையைப் பற்றி, ஏற்கனவே என்னிடத்தில் குறிப்பிட்டிருந்ததை ஒருதரம் நினைத்துப் பார்த்தபொழுது. எனது தவிப்பை அடக்கவே முடியவில்லை....!

அண்ணனின் முத்த மகன் 'வேந்தனைக்' கண்டு யார்யாருக்கு அறிவித்திருக்கிறாய் என்று கேட்கிறேன். தபாற்கந்தோருக்குச் செல்லுகிறேன்; நண்பர்களுக்குத் தந்தி கொடுக்கிறேன். மீண்டும் வந்து சேருகிறேன். நண்பர்கள், சிவலிங்கம், சடாட்சரன், அன்பு முகைதீன், பஸீல் காரியப்பர், பாண்டியூரன், ஜீவா ஜீவரத்தினம், நெய்தல் நம்பி, நவம் எல்லோரும் வந்து சேருகின்றனர்.

"நாம் என்ன செய்வது... எப்படி நடந்து கொள்வது?" என்று கொத்தனும், நானும், சிவலிங்கமும், சடாட்சரனும், நவமுமாக கூடி யோசிக்கின்றோம், பத்திரிகைகளுக்குச் செய்திகள் எழுதுகிறோம். துயில் பாடலை அச்சடித்து அத்துடன் கல்முனைப் பிரதேச எழுத்தாளர்களின் சார்பில் ஒரு அனுதாபச் செய்தியை வெளியிட முடிவு செய்கிறோம். அத்துடன் மயானத்தில் நடத்தவிருக்கும் அனுதாபக் கூட்டத்தை ஒழுங்கு செய்வதிலும் அதற்காக முடிந்த அளவு உதவுது பற்றியும் ஆலோசிக்கின்றோம்

13-1-75 ஆந் தேதி வர வேண்டிய நண்பர்களும் உறவினர்களும் வந்து கொண்டிருந்தனர். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து மறொகவியின் மனைவியாரும், முத்த மகனும், வரதாராசனும் இன்னும் பலரும் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

மரண ஊர்வலம் பி.ப.4 மணியாளில் பெரிய நீலாவணைக் கடற்கரையை நோக்கிப் புறப்பட்டது. 'ஊரிலே பறை மேளம் வலித்தது. உண்மை, ஒருயிர போயது' என்ற நீலாவணனின் ஒரு கவிதையின் வரிகளை எனக்குள் நினைக்கிறேன்.

பெரியநீலாவணையின் சரித்திருத்திலேயே கண்டறியாத ஜன சமுத்திரம் மயானத்தை அடைகின்றது. புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பள்ளையின் தலைமையில் அனுதாபக் கூட்டம் ஆரம்பமாகியது. கிழக்கிலவங்கையின் கவிமழை ஒய்ந்துவிட்டது என்று தொடங்கிய புலவர்மணி அவர்கள் மயான வெராக்கியம் பற்றிப்பேசி... தற்காலிகப் 'பாஸ்ப் போட்'டில் நாம் இந்த உலகத்திற்கு வந்திருக்கிறோம் என்றும், 'பிறந்த மண்ணைப் பெரிதாய் நேசித்தவர்' சமூகத் தொண்டர்' என்றும் தனது தலைமையுரையில் கூறிமுடித்தார்.

ஆழு.ஷரிபுத்தீன், கல்முனைப்பூால், வசீகரன் முதலியோர் கவிதாஞ்சலி செய்தார்கள்.

புலவர் ஆழு.ஷரிபுத்தீன் தனது கவிதாஞ்சலியின் போது, தன்னுடைய நல்மாணாக்கருள் சிரேஷ்ட மாணவராகவும் குருவின் நல்லாசி பெற்ற மாணவராகவும் சிறந்த கவிஞராகவும் திகழ்ந்தவர் என்றும், தனக்குச் சரமகவி பாடுவானென்றுதாம் நம்பியிருக்க குருவையே சரமகவி பாடச் செய்துவிட்டுப் போய்விட்டானென்றும் இரங்கினார்.

மட்டக்களப்புத் தேசியப் பேரவை உறுப்பினர் திரு.செ.இராஜதுரை உரையாற்றுக்கையில், கல்முனைப் பிரதேசத்தில் ஒரு எழுத்தாளர் படையையே உருவாக்கிய எனது நல்ல நண்பளொருவன் மறைந்து விட்டது தமிழுக்கும் கிழக்கிலங்கைக்கு பேரிழப்பென்று குறிப்பிட்டார்.

கலைஞர்களெல்லாம் இறந்த தன் பின்புதான் பாராட்டப்படுவது என்பது, கலைஞர்களுக்கும் நமக்கும் தூரதிட்டமாகி விட்டது. அதுவும், இந்த இளம் வயதில் (44) அருமை மனவியையும் இரண்டு ஆண்களையும் மூன்று பெண் மக்களையும் பிரிந்து சென்றுவிட்டார். ஆனாலும் தன்னை அவர்நிலைநாட்டிவிட்டுச் சென்றுள்ளார். நீலாவணனின் கவிதைத் தொகுதி விரைவில் வெளிவரவேண்டும்; நீலாவணன் தொகுதியை மட்டுமல்ல கிழக்கிலங்கைத் தமிழுக்கவிஞர்களுடைய கவிதைகளையெல்லாம் தொகுத்து ஒரு தமிழ்ப் பொக்கிஷாக வெளிவரவேண்டும்; இதற்கு தன்னாலான முழு ஆதரவையும் தருவதாகவும் கூறினார்.

மருதூர்க் கொத்தனும், மு.சடாட்சரனும் தமக்கும் நீலாவணனுக்கும் இருந்த உறவையும், நினைவுகளையும் நினைவு கூர்ந்து மிகவும் உருக்கமாக எடுத்துரைக்குத் தூரு காலகட்டத்தைப் பிரதிபலித்த கவிஞர் என்றும் தாழும் தமது நன்பர்களும் உருவாகுவதற்கும் காரண கர்த்தாவாக இருந்தவர் என்றும் வாழ்நாள் முழுவதும் ஓர் உணர்ச்சிப் பிழும்பாகவே வாழ்ந்தார் என்றும் அதுவே அவரது பலமும் பலவறினமாகவும் அமைந்துவிட்டது என்றும் குறிப்பிட்டார்கள்.

மண்டுருக் கவிஞர் சோமசுந்தரம், வேல்முருகு, வரதராசன் முதலியோரும் இருங்கலுரை நிகழ்த்தினார்கள்.

இறுதி நிகழ்ச்சியாக, கவிஞர் நீலாவணனின் கவிதைகளில் சில படிக்கப்பட்டன. கல்லாறு சபாரத்தினம், ஆசிரியர், 'துயில்' கவிதையை மிகவும் உருக்கமாகவே பாட தமது அஞ்சலியைச் செலுத்தினார். அதைத் தொடர்ந்து, கவிஞரின் பிறிதொரு பாடலை, 'நவம்' வாசித்தார். நீலாவணனின், 'பசையற்ற மண்' கவிதையை, அதே மயான - வெம்புமணல் களத்திலிருந்து நான்படித்தேன்.

அடக்கம் முடிந்தது; அழுகையும் நினைவுகளும் முடியவில்லை; அத்தோடு, கவிஞர் நீலாவணன் நினைத்த சமூகப்பணி காலத்தின் தேவை உணர்ந்து, மேலும் கூர்மையாக முன்னெடுத்துச் செல்லப்பட வேண்டியுள்ளது. அதன் மூலம் தான் அவரது ஆத்மா சாந்தியடையுமென்று நினைக்கிறேன் தீமைகளுக்கு எதிராக குழந்தை அவரது சபாவும் அழகான கவிதைப் பிழும்பாக சமூகத்தைப் பிரதிபலித்தது. அதன் வழியில் மூப்பட்டுள்ள புதிய செங்கவிஞர் படை இன்று சமூகத்தைப் பிரதிபலிப்பதோடு நில்லாது சமூகத்தை மாற்றுவதற்கான உந்துசக்தியாகப் பழப்பட்டுக் கொண்டு நிற்கின்றது.

சிலர் குறிப்பிடுவது போல, நீலாவணன் தமிழில் எழுதியதாலோ, அல்லது கிழங்கிலங்கையில் பிறந்ததாலோ அவர் நின்று வாழும் போவதில்லை! நீலாவணன் கவிஞர். சமுதாயத்தில் நிலவிய, கொடுமைகளுக்கு எதிராக, கஷ்டப்பட்ட, ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் விமோ சனத்திற்காக கருல் கொடுத்தவன்; உயர்ந்த மனிதாபிமானி அதனால்தான் நீலாவணன் வாழும்போகிறான். அவரது கவிதைகள் காலத்தின் போக்கொக்கோடு, அவரளவில் நின்று சமுதாய நோக்கில் விமர்சிக்கப் படவேண்டும். அந்தப் பணி தொடரப்பட வேண்டும்; தொடரப்படும். பாரதிக்குப் பின், கவிதையை வளப்படுத்திய கவிஞர் வரிசையில் நிச்சயமாகவே நீலாவணனுக்கு ஒரு முக்கிய இடமுண்டு. நீலாவணன் என்ற பெயரில்மட்டுமல்ல 'நீலா - சின்னத்துரை' என்ற பெயரில் கதைகளும், 'கொஞ்சு துறட்டி' என்ற பெயரில் இலக்கியப் போலிகளுக்கு ஆப்பு, 'அம்மாச்சி ஆறுமுகம்' என்ற பெயரில், சீதிருத்தநடைச் சித்திரங்களும் எழுதியவர், இந்தப் படைப்புக்கள் பற்றியும் ஆய்வுகள் நடத்தப்பட வேண்டும். அத்தோடு நீலாவணனின் கவிதா சாமர்த்தியத்தை தமிழ் என்றும், 'கிழக்கு - மட்டக்களப்பு' என்றும் குறுகிய வட்டத்துக்குள் நோக்குகின்ற மனப்பான்மை களைந் தெரியப்பட்டு, 'நீலாவணன் காலத்தே - தன்னளவில் பிரதிபலித்த ஒரு ஆற்றல் மிகக் கவிஞர்' என்ற நோக்கில் ஆராயப்பட வேண்டும். இதுதான் ஒரு கவிஞரனைப் பற்றிய சரியான ஆராய்வுக்கு வழிவகுக்குமென்று நினைக்கின்றோம்.

நன்றி. மல்லிகை

“இ பேர சா” பஸ்களிலே  
எறுகையில் வியர்வையினால்  
ஏழை தேர்முன்  
யப்பள்ளார் இறுத்துக்கின்ற  
புராயார்க்கு மல்வேட்டி  
அடை “டப்டப்”  
“சப்” பென்று முக்கவிட்டு  
சலவடையாய் மாறிற்றோ  
சனத்துக்குள்ளே  
இப்படியும் அவமானம்  
ஏதேனும் வந்ததுவா?  
இரைகின்றாய் நி”  
ஏன் கடலே! இரைகின்றாய் இன்றுள்குச் சம்பளமா?  
என்று தொடக்கும் நீலாவணனின் இன்றுள்குச் சம்பளமா? (1959)  
எனும் கவிதையிலிருந்து

மட்டக்களப்பு மண்முனை தென் எருவில் பற்றுக் கலாச்சாரப் பேரவையினால் நடாத்தப்பட்ட (1972) கலிதைப்போட்டியில், புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை அவர்களின் தலைமையின் கீழ், கலிஞர் நீலாவணன் பிரதம நடுவராக இருக்க புதியதோர் உலகை நோக்கி என்னும் தலைப்பின் கீழ் பாடப்பட்டு, பாராட்டும் முதற் பரிசும் பெற்ற கலிதையின் ஒரு பகுதி கலிதாசியர் கருணாநந்தராசா அவர்கள் தற்போது வணங்கினில் வசிக்கிறார்.

## எழுக நீ! பென்னே!!

நி. கருணாநந்தராசா ("தமிழாரியன்")

1. கற்பு என்றொரு சொல்லினை ஆக்கிக் கதைபல கட்டி விட்டார் - பெண்ணை அற்பமானவளாக நினைந்து அடிமைகள் ஆக்கிவிட்டார் உற்சவங்கள் நடாத்தி உலகினில் கற்புடையோர்களேன - ஒரு சொற்பழும் அறிவற்ற மடைச்சியர் தன்னை வழுத்துகிறார்.
2. கட்டிய பெண்ணை வெங்கானகம் விட்டுக் கழுன்றவன் உத்தமனாம் - அந்த மட்டியை மீண்டும் சுயம்வரம் வைத்து மணந்தவள் உத்தமியாம், குட்டை பிடித்துக் குரங்கினைப் போலக் குடிலில்க்கிடந்தவனை - ஒரு பொட்டியில் வைத்துச்சமந்து பரத்தையைத் தேர்ந்தவள் உத்தமியாம்.
3. கொண்ட பொருளாது யாவுமழித்தொரு சூத்தியைச் சேர்ந்தவனை - கண் கண்டதெய்வம் எனக்கால் பிடித்தாள் அந்தக்கண்ணகி உத்தமியாம். வண்டில் விடுங்கதை யாருக்குத்தேவை வளர் இளம் தங்கையரே - இந்த பொண்டில் புருசர்கள் நீதியில் வேற்றுமை போக்கச்சினந்-தெழுவீர்.

4. கட்டியவன் வருத்தசனை கேட்டுக் கழுத்தை நெரிக்கையில் வான் - ஓலிப் போட்டியிற் பாடுது பாட்டுக் கொடியவும் மட்டியைத் தெய்வ மேன்றே முட்டக்குடித்தவும் மூடன் உ எது முதுகைப்பிளாக்கையிலே-கச்ட் செட்டில் முழங்குதப் போடியின் காலையைத் தொட்டு வணங்கிடென்றே.

5. உன்னைக் கெடுத்தொரு உண்மையை மூட உதித்தவிக் காலிபங்கள் - அடி இன்னுமிருக்கையில் இந்த உலகினில் ஏறும்புகழுதனே. என்னவிடுதலை வேண்டிக்கிடக்குது? ஏழை சோம்புகிறாப் - அடி அன்னநாலடயின்லோ மிதியானவையும் ஆனைநடை நடத்தே.

வேறு

1. கட்டைபானகவுனை அனிந்தொரு பெட்டை செல்வதுகண்டு விரிலைகள் சுட்டி அவ்விளாம்கையைப் பற்பல சொட்டை வார்த்தை பகன்றவன் - வேதனை பட்டு நாணம் படர முகமேலாம் பாதகர்ச்சமுதாய நிலையினை திட்டிச்சிந்தை வெதும்பிடல் என்றுதான் தீருமோ அதையாழுமறிகி - லோம்.
2. உடையைக் கொண்டு ஒருவரைமட்டிடல் உண்மையான மதிப்பிடலாகுமோ! நடைபிற்பண்டில் நயமுறு பேச்சினில் நாமோருத்தரைக் கண்டு தெளிபலாம். தொடையைக் கண்டிளம் பெண்மையைக்காம்பந்திடும் தூர்க்குணத்துப் பதர்களிடம்மதன் படையைக் கொண்டு மிரட்டுதலாற்கோலோ! பண்பையிட்டு மிகைபடச் சொல்கிறார்.

3. நாடகங்களில், வானோலி, சுஞ்சிகை, நாலுவீதியும் சேர்ந்திடு-  
சந்திகள்  
வீடெலாம் இந்தழுடரின் தீஞ்செயல் மேவிநிற்குது  
ஆதலினாற்தினம்  
தேடித்தேடித் இத்தீயவர்கட்கெலாம் செப்புவீர் அறம்  
என்னுயிர்த் தோழர்காள்  
பேஷ்ட்தன்மை அகற்றிடச் சொல்லுவீர் பெண்மையைப்புகழுந்-  
தேத்திடச் செய்குவீர்'
4. எட்டிரண்டு முளத்துணிதன்னையே கட்டுகின்ற நம் கண்ணியர்  
அஃதினை  
விட்டுக்கட்டைக்கவுனை அணிந்திடல் வீட்டிலேயோரு  
சிக்கனச் செய்கையாம்.  
முட்டுக் காலதன் மேற்தெரிந்தாற்குடி மூழ்கிப்போவதோர்  
நாளிலும் இல்லையாம்  
கெட்ட நோக்கிலெதனையும் பார்க்கிற கேட்டர்க்கேயிது  
கேவலமாகுமாம்.
5. பண்டைக்காலப் பருவ மகளிர்கள் பண்புகெட்டுத்  
தவறிடவில்லை யோர்  
துண்டைத்தானிள மார்பினிற் கட்டினர் தூயகற்பினலக்கணம்  
காட்டினர்.  
கெண்டைக்காலதன் மேற் தெரிந்தாலது கேடென்றெண்ணும்  
உலுத்தர்தம் தீக்குணச்  
சண்டைக்காய்த்தலை சுக்கெனத்தூள்பட தூயமாதர்  
நடைசெய்தல் வேண்டுமாம்.
6. ஆதலால் எனதன் பிளந்தங்கைகாள் தீது இம் "மினி"யென்றிடு  
மூடரின்  
ஒதலுக்குச் செவியளியாமலே உடைகுறைத்தொரு சிக்கனம்  
பேணுவீர்  
பேதமுற்ற களங்க மனத்தொடு பெண்மைதன்னை இகழுகிற  
காமுக  
காதகக்குண நாய்கள் முகத்திலே காறி எச்சிலுமிழுந்து  
தூரத்துவீர்.

## செங்கந்தேரான் எழுதும் வினாச்சல்

(கவிஞர் நீலாவணனின் "வேளாண்மை" காவியத்தின் தொடர்ச்சி)

### அறிமுகம்.

**கவிஞர் நீலாவணன்** மட்டக்களப்பு மன்னின் வாழ்க்கையை இலக்கியமாக்க எத்தனித்தார். அதன் விளைவே அன்னாரின் 'வேளாண்மை'க் காவியம். ஈழத்தமிழ் பிரதேசங்களில் தனித்துவம் வாய்ந்ததான் மட்டக்களப்பின் பாரம்பரியங்களையும், சடங்குகளையும், அம்மக்களின் வஞ்சகமில்லா வாழ்க்கை முறைகளையும் வைத்துக் காவியம் ஒன்றினை வடிப்பதற்காகவே நீலாவணன் 'வேளாண்மை'யை விதைத்தார். ஆனால் 'வேளாண்மை'க் காவியத்தை நிறைவு செய்து அதன் முற்றிய முழு விளைச்சலையும் காணுமுன்பே 'கதிர்' பருவத்திலேயே அவரின் உயிரைக் காலன் கவர்ந்து சென்றுவிட்டான். 'வேளாண்மை'க் காவியத்தின் 'குடலை', 'கதிர்' ஆகிய இரு பகுதிகளையே அவர் எழுதி முடித்திருந்தார். அவையும் சூடகையெழுத்துப் பிரதியாகவே அவர் வீட்டில் கிடந்தது. கவிஞர் நீலாவணன் 11.01.1975 இல் காலமானார். 1980 காலப்பகுதியில் சமுத்தின் முதுபெரும் பிரபல எழுத்தாளர் காலஞ்சென்ற வ.அ.இராசரத்தினம் அவர்கள் கல்முனைப்பிரதேசத்திற்குச் சென்றிருந்தபோது கவிஞர் மு.சடாச்சரன் அவர்கள் கவிஞர் நீலாவணன் எழுதி முற்றுப்பெறாத 'வேளாண்மை' எனும் காவியத்தை நீலாவணனின் மனைவியிடமிருந்து பெற்று அவரிடம் பாடிக்கக் கொடுத்தார். அப்போது வ.அ.அவர்கள் முதுராரிலே சிறு அச்சக்கூடம் ஒன்றிற்குச் சொந்தக் காரணாக இருந்தார். அதனால் 'வேளாண்மை' (குறுங்காவியம்) எனும் நாலின் முதற்பதிப்பு 1982 செப்டம்பரில் தங்கம் வெளியீடாக (தங்கம் வெளியீடு, திரிகூடம், முதார்) வெளிவந்தது. நாலுக்கு முன்னுரை வழங்கியுள்ள வ.அ.இராசரத்தினம் அவர்கள் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்.

"இக்காவியத்தின் மூலம் இயந்திர நாகரீகத்தாற் கற்பழிந்து விடாத மட்டக்களப்பின் குமரியழகையும் மட்டக்களப்பாரின் விருந்திறுக்க உண்ணாத வேளாண்மைத் தனத்தையும் வெளியிலகிற்குக் காட்டத்தான் நீலாவணன் ஆசைப்பட்டிருக்கின்றார் எனத் துலாம்பரமாகிறது."

"தான் ஆசை பற்றி அறைய வந்ததை நீலாவணன் கம்பகாம்பிரயத்தோடு விருத்தப்பாற்களாற் பாடியிருக்கிறார். மட்டக்களப்பின். பழகு தமிழ்ச்

சொற்கள் அவளின் கவிதா காம்பீர்யத்திற்குக் கைகட்டிச் சேவகம் புரிந்து, இலக்கிய அந்தஸ்ததைப் பெற்றிருக்கின்றன. ஏற்றியாப் பெண்களும் கவி இசைக்கும் தெற்கு மட்டக்களப்பின் கவிவளம் இக்காவியத்தின் இலக்கணக் கரைகளுக்குள்டங்கிச் சான்றோர் கவியேனக் கிடந்த கோதாவரியாகப் பாய்கிறது"

"நாறநாறு ஆண்டுகளுக்கும் பின்னால்வரும் நம் சந்ததியினார் மட்டக்களப்பைத் தரிசிக்குமாறும் அழகான காவியத்தைத் தந்திருக்கிறார் கவிஞர் நீலாவணன்."



06.07.1998 முதல் 12.07.1998 வரை கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம் நடாத்திய 'ஆழத்துக் கவிஞர் வாரம்' நிகழ்ச்சியின் கீழ் நாளொரு கவிஞரைப் பாராட்டி நிகழ்வுகள் இடம் பெற்றன. முதல் நாள் நவாலியூர் சோமசுந்தரப்புலவர், இரண்டாம் நாள் கவிஞர் சோ. நடராசா, முன்றாம் நாள் ஆ.ம.வி.புத்தின், நான்காம் நாள் கவிஞர் மஹாகவி. ஜந்தாம்நாள் கவிஞர். சில்லையூர் செவராசன், ஆறுமாநாளன்று (11.07.98) கவிஞர் நீலாவணன் ஆதியோரின் உருவப்படங்கள் திரைநீக்கம் செய்யப்பட்டு அவர்கள் பற்றிய சிறப்புச் சொற்பொழிவுகளும் இடம்பெற்றன. கவிஞர் நீலாவணன் பற்றிய சிறப்புச் சொற்பொழிவை நிகழ்த்தும் வாய்ப்பைக் கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம் எனக்கு வழங்கியிருந்தது. அதனால் ஏற்கெனவே பல முறை படித்து சுவைத்த நீலாவணனின் 'வேளாண்மை'க் காவியத்தை மீண்டுமொரு முறை நாள் படிக்கநேர்ந்தது. அன்று நான் நீலாவணன் பற்றி நிகழ்த்திய சமார் ஒன்றேகால் மணி நேரச் சொற் பொழிவு அனைவராலும் பாராட்டப் பெற்றதுடன், நீலாவணன் பற்றிய முழுவாசிப்புக்கான அருட்டுணர்வையும் அவையில் ஏற்படுத்தியிருந்தது என்பது மிகைப்பட்ட கூற்றல்ல. மேலும், 05.05.2000 இல் ஆரம்பித்து பிரதிவெள்ளிக்கிழமை தோறும் பி.ப.5.30 க்கு கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் நடை பெற்றுவரும் 'நூல் நயம் காண்போம்' நிகழ்ச்சித் தொடரின் 34வது நிகழ்வில் (24.01.2001) நீலாவணனின் 'வேளாண்மை' காவியத்தை நான் நயம் கண்டேன். என்னுடைய நூல்நயத்தால் மிகவும் கவரப்பெற்ற எனது நண்பரும் கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் முன்னாள் தலைவரும் தேசியகலை இலக்கியப் பேரவையைச் சேர்ந்தவருமான சட்டத்தரணி சோ.தேவராஜா அவர்கள் 'நூல்நயம் காண்போம்' நிகழ்ச்சியின் பின்பு என்னைச் சந்தித்து நீலாவணனின் வேளாண்மைக் காவியத்தைத் தொடர்ந்து எழுதும்படி அன்போடு கேட்டுக்கொண்டார். நீலாவணனின் கவிதையோட்டத்தோடு இயைந்து எப்படி அக்காவியத்தைத் தொடர்ந்து எழுதுவது என்று சற்று உள்ள மனம் உறுத்திய போதிலும்

நீலாவணன் மீது எனக்கிருந்த பிடிப்பின் காரணமாக அவரது வேண்டுகோளுக்கு இசைந்தேன். இதனைப் பின் நான் நீலாவணனின் மகன் எழில்வேந்தனிடம் தெரிவித்தபோது அவரும் மகிழ்ச்சியுடன் அதனை ஏற்றுக் கொண்டது மட்டுமல்லாமல் நீலாவணன் அவர்கள் மனம் கொண்டிருந்த காவியத்தின் இறுதிப் பகுதியின் கதைச்சம்பவங்களையும் சுருக்கமாக எனக்குச் சொல்லி என்னை எழுதும்படி உற்சாகப்படுத்தினார். கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் முன்னாள் இலக்கியச் செயலாளரும், இந்நாள் துணைத் தலைவருமான நண்பர் கவிஞர் ஜி.ஏ.நாலீ ஷரிபுத்தீலூம் என்னை எழுதும்படி அடிக்கடி தூண்டிக் கொண்டிருந்தார்.

இத்தகையதோர் பகைப்புலத்திலேயே கவிஞர் நீலாவணனின் 'வேளாண்மை'க் காவியத்தின் மீதிப்பகுதியை 'விளைச்சல்' என்ற பெயரில் எழுதத் துணிந்தேன்.

- செங்குடியோஸ் -

(அடுத் இதழில் விளையாஸ்)

உன்னிடம் வருகையில்

நான் ஒரு சிறுவன்

கண்வீருக்காத பூனைக்குட்டிபோல்

உலகம் அறியா ஒரு பாலகணாய்

உன்னிடம் வந்தென்

நீஉன் கவிதை மாளிகை வாசலை

எனது கண்ணொலீ சிறந்து காட்டுனாய்

நீலாவணனையின் கடற்கரை மணலில்

நீஉன் கவிதை வீணையை ஸ்ட்டுனாய்

நீலாவணன் திறந்தபோது ஒவர் நடைவாக

எம். ஏ.நாலீயான் எழுதிய கவிதை கிவ்வாறுதான்

தொடங்குகின்றது.

# மறுவோலை

◆ செப்படம்பர் மாதத்துக்கான ஒலை (8) வாசிக்கக் கிடைத்தது. இதயம் திறந்து... பகுதியில் ஓரேவிதமான விடயங்களையே தொடர்ந்தும் எழுதிவருகிறீர்கள். கோரிக்கை மாதிரியான பாங்கைத் தவிர்த்து நிறுவுதலான தேடலுக்குத்தவியாக அமையும், கலை - இலக்கியப் படைப்புகள் தொடர்பான கருத்துப் பரிமாறலுக்கேற்ற ஆக்கங்களையும் சேர்த்துக் கொள்ளலாம்.

சோ. தேவராஜா எழுதியிருந்த 'பூங்கா' பற்றிய குறிப்புகள் நன்றாக இருந்தன. அட்டை அலங்கரிப்பு, மற்றும் பக்க வடிவமைப்புகளில் வழுமையான சிந்தனைகளை ஒதுக்கிவிட்டு புதுமையான அல்லது வித்தியாசமான எண்ணங்களுக்கு அங்கீகாரமளியுங்கள். ஒலை தனித்துவம் கொள்ள அது உதவும். பணி சிறக்கப் பாராட்டுக்கள்

79/2,Kaburady Road,  
Kattankudy - 02  
26.10.2002

M.L.M.ANZAR

◆ சங்கச் சரங்கமாக விளங்கும் 'ஒலை' எட்டாவது சஞ்சிகை கிடைக்கப்பெற்றேன். நன்றி.

ஒலை சாலை தோறும் பவனிவரும் பேரேடாக வளர்ச்சியடையவும், அது தமிழ் மக்களின் கரங்களின் தவழும் ஞான ஏடாக அமையவும் வேண்டுமென்று எல்லாம் வல்ல இறைவனிடம் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

பாக்கியவுடி, ஞானசிரோண்மணி சைவப்புலவர் - பண்டிதர்  
15, வித்தியாலயம் ஒழுங்கை  
திருகோணமலை.  
27.10.2002

◆ 'ஒலை' சிறிய கடுகு - பெரிய காரம். நாடளாவிய தமிழ்ப்பணியில் நீண்ட பணி ஆற்றிவரும் கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்துக்குக் கட்டாயம் இப்படி ஒரு சஞ்சிகை இருக்கவே வேண்டும். ஒலைச்சிறுக்கதைக்குரிய படைப்பாளி கணேசலிங்கம், இணுவிலராயும். என்னிலக்கிய மாணவராயும் இருப்பவர். இருமடியல்ல, மும்மடி மகிழ்ச்சி.

8வது இதழும் கிடைத்தது. நறுக்கு பகுதியில் என் கவிதை வெளிவந்துள்ளமை கண்டு மிக மகிழ்ந்தேன். தமிழ்மயமான ஒரு

வட்டத்திற்கு என் புத்தகச் செய்தி பரவ அதிக வாய்ப்பு. வசிட்டர் வாயால் வாழ்த்துப் பெற்றதுபோல 'ஒலை'யால் என் கவிதை அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளமை பெருவெற்றி.

ஆசிரியர், மாழ் இந்துக்கல்லூரி,

பண்டிதர் சா.வே. பஞ்சாட்சரம்

யாழ்ப்பாணம்

28.10.2002

◆ 'ஒலை' இதழ்கள் கிரமமாகக் கிடைத்து வருகின்றன. அவ்வாறு கிடைக்கச் செய்யும் உங்கள் அயராத பணிக்கு என் நன்றியும் அன்பும் உரித்தாகுக.

வாரந்தோறும் எத்தனை நிகழ்ச்சிகள் தமிழ்ச் சங்கத்தில் நடைபெறுகின்றன. உங்கள் நிகழ்ச்சி நிர்வையும் செய்திகளையும் படிக்கும் போது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. எவ்வளவு வேலை அமைதியாக நடைபெறுகிறது! 'ஒலை'யை ஒரு இலக்கிய சஞ்சிகையாக வளர்த்தெடுக்க முயலும் உங்கள் ஆவல் நிச்சயம் நிறைவேறும். இலக்கிய நெஞ்சங்களின் ஆதரவு உங்களுக்கு நிச்சயம் கிடைக்கும்.

348, Galle Road, Colombo - 06  
30.10.2002

Dr. M.K. Muruganandan  
M.B.B.S (Cey) D. Ac (SL)

◆ தங்கள் மாதாந்த மடல் 'ஒலை' 08 கிடைத்தது, அனுப்பியமைக்கு அன்பு சேர் நன்றிகள் உரித்தாகுக!

ஒலையை ஒழுங்காக வாசித்து - சுவைத்து வரும் சுவைஞருள் நானும் ஒருவன். தொடக்க காலத்தில் சங்கத் தகவல்களைத் திரட்டித் தந்த ஒலை இன்று மெல்ல. மெல்ல ஆனால், உறுதியுடன் கலை, இலக்கியம், கல்வி, கலாசாரம் முதலிய விடயங்களையும் சேர்த் தரும் மாசிகையாக பரிணமித்து, வெற்றிநடை போடுவது கண்டு அகமகிழ்கின்றேன்.

ஒலையின் வளர்ச்சிக்கு அயராது உழைத்து வரும் ஒலை பொறுப்பாசிரியருக்கும், தமிழ்ச் சங்க இலக்கியக் குழுவினருக்கும் எனது பாராட்டுக்கள்! ஒலையைத் தொடர்ந்து வெளியிடுவதன் மூலம் தமது வேலைத் தளத்தை விசாலித்த கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்திற்கும் எனது நன்றிகள்!

8/3/3, Metro Apartment,  
55<sup>th</sup> Lane, Wellawatte,  
Colombo - 06  
05.11.2002

வேல் அழுதன்

(வேலுப்பிள்ளை அழுதலிங்கம்)

◆ தாங்கள் ஒழுங்காக என் பெயருக்கு அனுப்பி வரும் ஓலை மடல்கள் தவறாமல் என்னிடம் வந்து சேர்கின்றன என்பதனை மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் தங்களுக்கு அறியத்தருகிறேன். நானும் சில நூல்களை கொழும்புதமிழ்ச்சங்கத்திற்கு அன்பளிப்புச் செய்வதற்காக எடுத்து வைத்திருக்கிறேன். 'ஓலை'க்கு எனது நல் வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். நன்றி

Suthumalai South  
Manipay  
17.12.2002

அன்புடன்

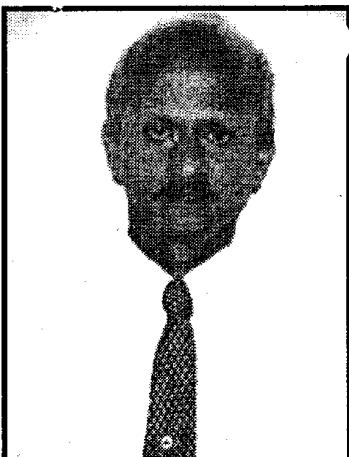
சந்திரா தனபாலசிங்கம்.

◆ ஓலையில் இடம் பெறும் சொல்வளம் பெருக்குவோம் - ஓரு நல்ல விடயம். பாராட்டப்பட வேண்டியதொன்று. (ஓலை 9) அருகு எனும் சொல்லுக்கு அருகல், (அருகுதல்) குறைவு என்றும் அர்த்தங்கள் ண்டு. இதன்படி, அருகாமை என்பதற்கு குறையாமை என்றும் பொருள் கொள்ள முடியும். தமிழ்நின்று அ.கி.பரந்தாமனாரின் நல்ல தமிழ் ஏழை வேண்டுமா? எனும் நாலில் அருகாமை என்பதற்கு குறையாமை என்றே பொருள் தரப்பட்டுள்ளது. நன்றி

ஆரணியகம், 479/3, புதிய கல்முனை வீதி  
நாவற்குடா, மட்டக்களப்பு  
19.12.2002

அன்புடன்  
வாக்கரவாணன்

### அஞ்சலி!



15.12.2002 அன்று நீர்கொழும்பில் காலமான ஓய்வுபெற்ற சிரேஷ்ட புகையிரத நிலைய அதிபரும் எழுத்தாளருமாகிய அமரர். திரு. சுப்பிரமணியம் சிவராஜலிங்கம் அவர்களுக்கு 'ஓலை' அஞ்சலி செலுத்துகிறது. இவர் 'அந்திப் பொழுதின் சிந்தனை மலர்கள்' (வரலாற்று நாவல்), "How to Deliver Speeches Effectively" ஆகிய நூல்களின் ஆசிரியராவார்.

*With Best Wishes from*



எழுத்திலிருந்து வெளிவரும்  
கலை கீலக்கிய இருமாது கீதும்  
முன்றாவது மனீதுன்

தூர்ப்புகளுக்கு

EDITOR,

143, Muhandram Road,  
Colombo - 03.

TP : 0777 - 389127

E.Mail : mm-s@eol.lk